

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 235)

Dec (2) / 2016

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோய்ல தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	14
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	25
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	33

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 55)

33. அஹம் ஏகபதீ திவ்யா சப்த ப்ரஹ்மயீ பரா

கோஷவர்ண ஸ்வரூபேண வர்த்தேஹம் த்விபதீ புந:

34. தக்ஷதீ ஸலிலம் ஸர்வம் த்ரவ்ய ஜாதி குண க்ரியா:

சதுர்த்தாபிததாநாஹம் சதுஷ்பத்யுதிதா புதை:

35. நாமபாவ த்வயோபேதா ஸாஹம் அஷ்டபதீ ஸ்ம்ருதா

அவிகல்ப விகல்பஸ்தா ஸாஹம் நவபதீ ஸ்ம்ருதா

பொருள் - ஓசை என்பதை மட்டுமே கொள்ளும்போது நான் சப்தப்ரஹ்மம் என்பதான ஏகபதி எனப்படுகிறேன். சப்தம் மற்றும் அதற்கான எழுத்துக்கள் என்று ஆகும்போது நான் த்விபதி (இரண்டு) ஆகிறேன். அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்த நிலையில் அவற்றை த்ரவ்யம், ஜாதி, குணம் மற்றும் க்ரியை (செயல்) என்று நான்காக உரைப்பர். அப்போது என்னை சதுஷ்பதி என்று சான்றோர் கூறுகிறார்கள். மேலே கூறப்பட்ட நான்கும் பெயர் மற்றும் ரூபம் என்று பிரியும்போது நான் அஷ்டபதி எனப்படுகிறேன். இந்த எட்டும், பிரியாமல் உள்ள சப்தமும் சேர்ந்து ஒன்பதாகும்போது நான் நவபதி எனப்படுகிறேன்.

விளக்கம் - இங்கு ரிக் வேதத்தில் உள்ள மந்த்ரத்தை ஒப்பு நோக்கவேண்டும். அந்த மந்த்ரமானது (1-164-41) -

கௌரிர்மிமாய ஸலிலாநி தக்ஷத்யேகபதீ த்விபதீ ஸா சதுஷ்பதீ
அஷ்டாபதீ நவபதீ பபூவிஷீ ஸஹஸ்ராக்ஷரா பரமே வ்யோமன்

இதன் பொருள் – அந்தப் பசுவானது மழை மற்றும் நீர் ஆகியவற்றை உண்டாக்கி ஒரு அடி, இரண்டு அடி, நான்கு அடி, எட்டு அடி, ஒன்பது அடி உள்ளதாகக் காணப்பட்டு, உயர்ந்த இடத்தில் ஆயிரம் அக்ஷரங்களுடன் உள்ளது.

இங்கு “கௌரி” என்னும் பதம் மூலம் கூறப்படும் பசு என்பது வாக்கு ஆகும். அதாவது அந்த திவ்யமான வாக்கானது உயர்ந்த இடத்தில் ஆயிரம் எழுத்துக்களைக் கொண்டதாகவும், பூலோகத்தில் 1 – 2 – 4 – 8 – 9 எழுத்துக்களைக் கொண்டதாகவும் உள்ள சொற்களைப் படைத்தது என்று கருத்து; அடி என்பது சொற்களைக் குறிக்கும். இதற்கான வ்யாக்யானம் எழுதிய பட்டபாஸ்கரர் கூறுவதாவது : ஏகபதீ – “ஓம்” என்பதன் ஒலி; த்விபதீ – காயத்ரி மந்திரம் மற்றும் அதன் வ்யாஹ்ருதி ஆகிய இரண்டு (வ்யாஹ்ருதி = பூ:, புவ:, ஸுவ:, மஹ:, ஜன:, தப:, ஸத்யம் என்னும் ஏழு); சதுஷ்பதீ – நான்கு வேதங்கள்; அஷ்டபதீ – ஆறு வேதாங்கங்கள், புராணங்கள், தர்மசாஸ்திரங்கள் என்னும் எட்டு; நவபதீ – ஆறு தர்சனங்கள், ஆயுர்வேதம், தநுர்வேதம், கந்தர்வ வேதம் என்னும் ஒன்பது

36. வ்யோம்ந்யஹம் பரமே திவ்யா ஹி அநந்தாக்ஷரமாலிநீ

இயாத்விததி விஸ்தீர்ணா பூர்ணாஹம் தாஹமாதிமா

பொருள் – உயர்ந்த அந்த வெளியில் நான் எனது திவ்யமான வாக்காக, எண்ணற்ற அக்ஷரங்கள் மாலையாகத் தொடுக்கப்பட்ட நிலையில் பரந்து விரிந்து, பரிபூர்ணமாக உள்ளேன்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 235)

அதிகாரம் - 2 - பூமாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (7-24-1) - உள்ள "பூமா" என்ற பதம் பரமாத்மாவையே குறிக்கிறது என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

1-3-7 பூமா ஸம்ப்ரஸாதாத் அதி உபதேசாத்

பொருள் - பெரியது என்ற ஓதப்படுவது பரமாத்மாவே ஆகும்; ஜீவனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனாகக் கூறப்படுவதால்

விஷயம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தைப் பின்பற்றுபவர்கள் (7-24-1) - யத்ர நாந்யத் பச்யதி நாந்யத் ச்ருணோதி நாந்யத் விஜாநாதி ஸ பூமா அத யத்ர அந்யத் பச்யதி அந்யத் ச்ருணோதி அந்யத் விகாநாதி ததல்பம் - எந்த ஒன்றை அறியும்போது வேறு ஒன்றைக் காண்பதும், கேட்பதும், அறிவதும் இல்லையோ அதுவே பெரியதாகும்; எதனை அறியும்போது மற்றொன்றையும் காண்பதும், கேட்பதும், அறிவதும் உண்டோ அது சிறியதாகும் - என்று கூறுவதைக் காணலாம். "பூமா" என்ற பதமானது பாவ ப்ரத்யயத்தைத் தனது முடிவில் கொண்டுள்ளதாகும். "பஹி" என்ற சொல்லானது "ப்ருது" என்று தொடங்கும் சொற்களுடைய பிரிவில் உள்ளது. பாணினி ஸூத்ரம் (5-1-122) - ப்ருத்வாதிப்ய இமநிஜ்வா - ப்ருது என்று தொடங்கும் சொற்களுக்கு இமநிச் என்னும் விசுதி சேர்க்கப்படுகிறது - என்ற விதியின்படி, பஹு என்பதற்கு இமநிச் என்னும் விசுதி சேர்க்கப்படுகிறது. அதன் பின்னர் பாணினி ஸூத்ரம் (6-4-158) - பஹோர்லோபோ பூ ச பஹோ: - பஹி என்பதன்

பின்னால் வருகின்ற விசுவதியில் உள்ள இகாரம் மறைந்து பூ என்றாகிறது - என்ற விதியின்படி, இமநிச் என்பதில் உள்ள “இ” மறைகிறது. ஆகவே பூ + மந் = பூமா என்பது வெளிப்படுகிறது. பூமா என்ற சொல்லுக்கு “பஹுத்வம் = மிகுதி” என்பது பொருளாகும். ஆக இங்கு பஹு என்பது மிகுதியை உணர்த்துகிறது அல்லாமல் எண்ணிக்கையைக் குறிக்கவில்லை; காரணம் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-14-1) - யத்ராந் யத் பச்யதி தத் அல்ப - என்பதன் மூலம் “அல்ப = சிறியது” என்று கூறப்பட்டதால் ஆகும். மேலும் பஹு என்பது மிகுதி என்ற தன்மையை மட்டும் அறிவில்லை, மாறாக அந்தத் தன்மையைக் கொண்டுள்ள ஒரு வஸ்துவைக் கூறுகிறது. ஆக பூமா என்பதன் மூலம் எங்கும் பரவி உள்ளது (விபுல) என்று தேறுகிறது; அதாவது மிகவும் பெரியது என்று பொருள். இங்கு மிகவும் பெரியதாக உள்ள தன்மை ஆத்மாவுக்கு ஓதப்படுகிறது; காரணம் இந்த ப்ரகரணத்தின் தொடக்கத்தில் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-1-3) - தரதி சோகம் ஆத்மவித் - ஆத்மாவை அறிந்தவன் சோகத்தைக் கடக்கிறான் - என்று தொடங்கப்பட்டு, தொடர்ந்து பூமா என்பதைக் குறித்த ஞானத்தை உணர்த்தி, இறுதியில் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-25-2) - ஆத்மா ஏவ இதம் ஸர்வம் - இவை அனைத்தும் ஆத்மா மட்டுமே - என்று அதே “ஆத்மா” என்னும் பதத்துடன் முடிக்கப்பட்டது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 235)

29. சரம ச்லோக அதிகாரம்

ய உபநிஷதாமந்தே யஸ்மாதநந்த தயாம்புதே:

த்ருடித ஜநதா சோக: ச்லோக: ஸ்வயம் ஸமஜாயத

தமிஹ விதிநா க்ருஷ்ணம் தர்மம் ப்ரபத்ய ஸநாதநம்

சமித துரித சங்காதங்க த்யஜ: ஸுகமாஸ்மஹே

பொருள் - எந்த ஸர்வேச்வரன் உபநிஷத்துக்களின் அருகே உள்ளானோ, எல்லையற்ற கருணைக்கடலாக உள்ள எந்த ஒரு ஸர்வேச்வரனிடமிருந்து இந்த உலகில் உள்ளவர்களுடைய துன்பங்களை விலக்கக்கூடிய சரமச்லோகம் தானாகவே வெளிப்பட்டதோ, அப்படிப்பட்ட ஸித்தோபாயமாகிய க்ருஷ்ணனைத் தகுந்த முறைப்படிச் சரணம் புகுந்து தங்களுடைய பாபங்கள் அனைத்தையும் கைவிட்டவர்களாக, சந்தேகம் - அச்சம் போன்றவற்றைக் கைவிட்டவர்களாக, சுகமாக உள்ளோம்.

துர்விஜ்ஞாநைர் நியமகஹநை: தூரவிச்ராந்திதேசை:

பால அநர்ஹை: பஹுபி: அயநை: சோசதாம் ந: ஸுபந்தா:

நிஷ்ப்ரத்யூஹம் நிஜபதமஸௌ நேதுகாம: ஸ்வபூம்நா

ஸத்பாதேயம் கமபி விததே ஸாரதி: ஸர்வநேதா

பொருள் - அறிந்துகொள்வதற்கு மிகவும் கடினமாகவும், பலவிதமான கட்டுப்பாடுகள் உள்ளதால் இயற்றுவதற்குக் கடினமாகவும், தாமதமாகவே பலன்

அளிப்பதாகவும், கைம்முதல் இல்லாதவர்களுக்குக் கைக்கொள்ள இயலாததாகவும் உள்ள பலவிதமான உபாயங்களால் நாம் வருந்தி (கலங்கி) நிற்கிறோம். இப்படியுள்ள நமக்கு, நல்லதொரு உபாயமாகவும், அனைவரையும் நெறிப்படுத்தி பலன் அளிப்பவனாகவும், தேர் ஓட்டுபவனாகவும் உள்ள க்ருஷ்ணன், தனது மேன்மை காரணமாக, எந்தவிதமான தடையும் இல்லாமல் நம்மை அவனுடைய இடத்திற்கு அழைத்துச் செல்ல எண்ணியவனாக, மேன்மையான சிறந்த மார்க்கத்தை (ப்ரபத்தியை சரம ச்லோகத்தில்) விதித்தான்.

ஒண்டொடியாள் திருமகளும் தானுமாகி
ஒரு நினைவால் ஈன்ற உயிரெல்லாம் உய்ய
வண் துவரைநகர் வாழ வசுதேவற்காய்
மன்னவற்குத் தேர்ப்பாகனாகி நின்ற
தண்டுளவமலர் மார்பன் தானே சொன்ன
தனித்தருமம் தானெமக்காய்த் தன்னை என்றும்
கண்டு களித்து அடிகூட விலக்காய் நின்ற
கண்புதையல் விளையாட்டைக் கழிக்கின்றானே

பொருள் – அழகான த்வாரகையில் உள்ள அனைவரும் நலமாக இருக்கும்விதமாக, வஸுதேவனுக்குப் புத்திரனாக அவதரித்தவனும், அர்ஜுனனுக்குத் தேரோட்டியாக நின்றவனும், குளிர்ந்த துளசியுடன் சேர்ந்த மலர்களைத் தனது திருமார்பில் அணிந்தவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணன், அழகான வளையல்கள் அணிந்த பெரியபிராட்டியும் தானுமாகச் சேர்ந்து, இந்த உலகத்தைக் கரையேற்றுவதற்காக ஒரே போன்று சிந்தித்தனர். ஆகவே, தானே சரமச்லோகத்தில் தன்னையே அடையக்கூடிய தர்மமாக (ஸித்தோபாயமாக) வெளிப்படுத்திக் கொண்டான். இதன் மூலமாக, அவனை எப்போதும் அனுபவித்தபடி நின்று, அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யக்கூடிய வாய்ப்பிற்குத் தடையாக உள்ளதான ப்ரக்ருதியுடனான தொடர்பு என்னும் கண்கட்டி விளையாட்டை நீக்குகிறான்.

சரமஸ்லோகத்தின் அவதாரிகை

மூலம் –

ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் சஷீரார்ணவ நிகேதந:

நாகபர்யந்தம் உத்ஸ்ருஜ்ய ஹி ஆகதோ மதுராம் புரீம்

என்கிறபடியே ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேச்வரன், ஸாதுபரித்ராண துஷ்க்ருத் விநாச தர்ம ஸம்ஸ்தாநங்களுக்காக “வண்டுவராபதி மன்னனாய்” வந்து அவதரித்தருளி ஸர்வஸுலபனாய், “த்ரௌபத்யா ஸஹிதா: ஸர்வே நமச்சக்ருர்ஜநார்த்தநம்” என்கிறபடியே சரணாகதரான பாண்டவர்களுக்கு “இன்னார் தூதனென நின்று” அர்ஜுநனை ரதியாக்கித் தான் ஸாரதியாய் அவனுக்கு விதேயனாய் நின்றவளவிலே,

விளக்கம் – ஹரிவம்சம் (113-62) - ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் சஷீரார்ணவ நிகேதந: நாகபர்யந்தம் உத்ஸ்ருஜ்ய ஹி ஆகதோ மதுராம் புரீம் – மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன், திருப்பாற்கடலில் உள்ள ஆதிசேஷன் என்னும் தனது படுக்கையை விட்டு, மதுராவில் வந்து தோன்றினான் – என்பதற்கு ஏற்ப, மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாகிய ஸர்வேச்வரன், நல்லவர்களைக் காப்பாற்றவும் – தீயவற்றை அழிக்கவும் – தர்ம மார்க்கத்தை நிலைநாட்டவும், திருவாய்மொழி (5-3-6) – வண்துவராபதி மன்னன் – என்பதற்கு ஏற்ப பெரியதான த்வாரகையின் சக்ரவர்த்தியாக அவதரித்து எல்லாருக்கும் எளிதாக நாடலாம்படி விளங்கினான்; மஹாபாரதம் வனபர்வம் (161-36) - ஏவமுத்தாஸ்த்ரய: பார்த்தா யமௌ ச பரதர்ஷப த்ரௌபத்யா ஸஹிதா: ஸர்வே நமச்சக்ருர்ஜநார்த்தநம் – மார்க்கண்டேயரால் உபதேசிக்கப்பட்ட குந்தியின் புத்திரர்கள் மூவரும் நகுல ஸஹாதேவர்களுடனும், திரௌபதியுடனும் சேர்ந்து க்ருஷ்ணனைச் சரணம் அடைந்தார்கள் – என்பதற்கு ஏற்ப தன்னைச் சரணம் அடைந்த பாண்டவர்களுக்காக, பெரியதிருமொழி (2-2-3) – இன்னார் தூதனென நின்றான் – என்பதற்கு ஏற்ப தூது சென்று, அர்ஜுனனைத் தேரில் அமர வைத்து தான் அவனுக்குச் சாரதியாக அவன் கூறுவதற்கு ஏற்ப நடந்தபடி இருந்தபோது ...

மூலம் – இவ்வர்ஜூநன், தன்னை நிமித்தமாத்ரமாகக் கொண்டு ஸர்வேச்வரன் தன் ப்ரதிபக்ஷங்களை நிரஸிக்க நின்ற நிலையைக் கண்டு பந்துவிநாசம் ஸித்தமென்று நிச்சயித்து, அஸ்தாந ஸ்நேஹத்தாலே பிறந்த சோகத்தாலும், அஸ்தாநக்ருபையாலும், ஆசார்யாதிகள் யுத்தோந்முகரேயாகிலும் அவர்கள் வதத்தாலே பாபம் வருகிறதென்கிற பயத்தாலும் கலங்கி, எது ஹிதமென்று தெளியவேண்டுமென்று பார்த்து, “யச்ச்ரேய: ஸ்யாந்நிச்சிதம் ப்ரூஹி தந்மே சிஷ்யஸ்தே அஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்” என்று விண்ணப்பம் செய்ய; அவனுடைய சோகத்தை நிவர்த்திப்பிக்கக்காக தேஹாதி வ்யதிரிக்தமாய்ப் பரசேஷதைகரஸமான நித்யாத்ம ஸ்வரூபத்தையும், இஸ்ஸ்வரூபம் தெளிந்தவனுக்குப் பரமபுருஷார்த்த லாபத்துக்குப் பரம்பரயா காரணங்களான கர்மயோக ஞானயோகங்களையும், ஸாஷ்டாதுபாயமாகச் சோதிதமான பக்தியோகத்தையும் ஸபரிகரமாக உபதேசிக்க,

விளக்கம் – தன்னை ஒரு பெயரளவில் மட்டுமே யுத்தபூமியில் நிறுத்திவிட்டு, ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய எதிர்தரப்பினர் அனைவரையும் அழிப்பதற்காக நின்றதை அர்ஜூனன் கண்டான். இதனால் தனது உறவினர்கள் அனைவரும் மடிவது உறுதி என்று முடிவு செய்தான். ஆகவே, வரக்கூடாத இடத்தில் (அதாவது யுத்தபூமியில்) தகாதவர்கள் குறித்து உண்டான சோகம் காரணமாகவும், அவசியம் இல்லாத கருணை காரணமாகவும், யுத்தத்தில் தனக்கு முன்பாக தனது ஆசார்யர்கள் உள்ளதால் அவர்களைக் கொன்ற பாபம் உண்டாகும் என்னும் பயம் காரணமாகவும் கலங்கினான். தனக்கு எது நன்மை என்று அறிய எண்ணினான். ஆகவே கீதையில் (2-7) - யச்ச்ரேய: ஸ்யாந்நிச்சிதம் ப்ரூஹி தந்மே சிஷ்யஸ்தே அஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் – உன்னுடைய சிஷ்யனாக உன்னிடம் சரணம் அடைந்த எனக்கு எது நன்மை என்று உனக்குத் தோன்றுகிறதோ, அதனை உபதேசிப்பாயாக – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப விண்ணப்பித்தான். அவனுடைய சோகத்தை விலக்குவதற்காக, சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதும் ஸர்வேச்வரனுக்கு கைங்கர்யம் செய்தலை மட்டுமே தனக்கு இன்பமாகக் கொண்டதும் நித்யமாக உள்ளதும் ஆகிய ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் குறித்தும், இப்படிப்பட்ட ஆத்மஸ்வரூபம் குறித்து அறிந்த ஒருவன் உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகிய மோக்ஷம் பெறுவதற்கான காரணமாக உள்ள கர்மயோகம் –

ஞானயோகம் ஆகியவை குறித்தும், நேரடியான காரணமாக உள்ள பக்தியோகத்தைக் குறித்தும், அவற்றின் அங்கங்களுடன் உபதேசித்தபோது ...

மூலம் - இப்பரமபுருஷார்த்தத்தைக் கடுகப் பெறவேணுமென்கிற த்வரை உண்டேயாகிலும், ஸபரிகரமான இவ் வுபாயத்தினுடைய துஷ்கரதையினாலும், இவ் வுபாயாநுஷ்டானத்துக்கு அபேக்ஷித ஞான சக்திகளுண்டேயாகிலும், அநேகாவதாந்தோடே கூடச் சிரகால ஸாத்யமான உபாய ஸ்வபாவத்தாலே அபிமதம் கடுகத் தலைக்கட்டாதபடியிருக்கையாலும் நிரதிசய சோகாவிஷ்டனான அர்ஜுனனை வ்யாஜமாகக் கொண்டு பரமகாருணிகனான கீதோபநிஷதாசார்யன், “பக்த்யா பரமயாவாபி ப்ரபத்த்யா வா மஹாமதே ப்ராப்யோஹம் நாந்யதா ப்ராப்யோ மம கைங்கர்ய லிப்ஸுபி:” என்று தான் விகல்பித்து விதித்த உபாயங்களில், “தாவதார்த்திஸ் ததா வாஞ்சா தாவந்மோஹஸ் ததா அஸுகம்” என்கிறபடியே தன் திருவடிகளைப் பெறுகைக்கும் மற்றும் அபிமதமானவை எல்லாவற்றுக்கும் பொதுவான ஸாதநமாய், ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதி வ்யதிரிக்த பரிகர நிரபேக்ஷமாய், லகுதரமாய், சக்ஷணமாத்ர ஸாத்யமான ரஹஸ்யதமோபாயத்தை ச்ரோதவ்ய சேஷமில்லாதபடி, உபதேச பர்யவஸானமான சரமஸ்லோகத்தால் ஸகல லோக ரக்ஷார்த்தமாக அருளிச் செய்கிறான்.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகிய மோக்ஷத்தை விரைவாகப் பெறவேண்டும் என்னும் வேகம் அர்ஜுனனிடம் இருந்தபோதிலும், பல அங்கங்களுடன் கூடியதான இந்தப் பக்தியோகத்தை எளிதாக இயற்றமுடியாத காரணத்தாலும், இந்த உபாயத்தைக் (பக்தியோகம்) கைக்கொள்ளத் தேவையான ஞானம் மற்றும் சக்தி போன்றவை அவசியம் என்பதாலும், பலவிதமான கவனத்துடன் இந்த உபாயத்தைக் கைக்கொண்டாலும் தனது விருப்பம் என்பதான மோக்ஷம் விரைவாகக் கிட்டாது என்பதாலும், அர்ஜுனன் மேலும் சோகம் அடைந்தான். இப்படிப்பட்ட அர்ஜுனனை ஒரு காரணமாக வைத்துக் கொண்டு, மிகுந்த கருணையுள்ள கீதாசார்யனாகிய க்ருஷ்ணன் செய்தது என்னவென்றால் - பக்த்யா பரமயாவாபி ப்ரபத்த்யா வா மஹாமதே ப்ராப்யோஹம் நாந்யதா ப்ராப்யோ மம கைங்கர்ய லிப்ஸுபி: - சிறந்த மதி நிறைந்தவனே! எனக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல் வேண்டும் என்று எண்ணுபவர்களால் பக்தி அல்லது

ப்ரபத்தியால் மட்டுமே நான் அடையப்படுகிறேன்; மற்ற வழிகளால் அடைய இயலாது - என்பதற்கு ஏற்ப தான் விதித்த உபாயங்களுக்குள், விஷ்ணுபுராணம் (1-9-73) - தாவதார்த்திஸ்ததா வாஞ்சா தாவந்மோஹஸ்ததா அஸுகம் யாவந்ந யாதி சரணம் த்வாமசேஷாதநாசநம் - அனைத்து பாவங்களையும் நீக்கவல்ல ப்ரபத்தியை உன்னிடம் பண்ணாமல் உள்ளவரை மட்டுமே மனிதனுக்குத் தான் இழந்த செல்வங்களை மீண்டும் பெறவேண்டும், புதிய செல்வம் அடையவேண்டும், சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஆத்மாவை உணராமல் இருப்பது, ஸம்ஸார துக்கம் ஆகியவை தொடரும் - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னுடைய திருவடிகளை அடைவதற்கும், மேலும் விரும்பப்படும் அனைத்திற்கும் பொதுவானதாகவும் உள்ள ஸாதனமாகவும்; அவனுக்கு விருப்பமானவற்றைச் செய்தல் மற்றும் விருப்பம் அல்லாதவற்றைத் தவிர்த்தல் என்னும் இரண்டு அங்கங்களை மட்டுமே அவசியமாகக் கொண்டதாகவும்; மிகவும் எளிதாகவும்; கேட்ட நொடிப்பொழுதில் தகுந்த உபாயமாக உள்ளதும்; மிகவும் இரகசியமாக உள்ளதும் - ஆகிய உபாயத்தை, இதற்கும் மேல் கேட்பதற்கு ஒன்றும் இல்லை என்று கூறலாம்படியாக உள்ள, உபதேசத்தில் முடிவதான சரமச்லோகம் மூலம் அனைத்து உலகங்களையும் காப்பாற்றும் பொருட்டு அருளிச் செய்தான்.

மூலம் - ச்ருதி ஸித்தமான இவ்வர்த்தத்தை சரண்யனான ஸர்வேச்வரன் தானே உபதேசிக்க, இதுதானே “ஸந்த்யஜ்ய விதிநா நித்யம் ஷட்விதம் சரணாகதிம் ஆசார்யாநுஜ்ஞாயா குர்யாத் சாஸ்த்ர த்ருஷ்டேந வர்த்மநா” என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வாதிகளிற் சொன்ன ஆசார்யாநுஜ்ஞையுமாயிற்று.

விளக்கம் - ச்ருதிகளிலும் வெளிப்படுத்தப்பட்ட இந்த ஆழ்பொருளை, அனைவரும் சரணம் புகத்தக்கவனாகிய ஸர்வேச்வரன் தனது திருவாய் கொண்டு தானே உபதேசித்தான். ஆகவே இந்த சரமச்லோகமானது, ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வம் - ஸர்வதர்மாந் ஸர்வகாமாந் ஐஹிகாமுஷ்மிகாநபி ஸந்த்யஜ்ய விதிநா நித்யம் ஷட்விதம் சரணாகதிம் ஆசார்யாநுஜ்ஞாயா குர்யாத் சாஸ்த்ர த்ருஷ்டேந வர்த்மநா - அனைத்து கர்மங்கள், அவற்றுக்குச் சாதனமாக உள்ள அனைத்து கர்மங்கள் ஆகியவற்றைக் கைவிட்டு, ஐந்து அங்கங்களுடன் கூடிய சரணாகதியை (ஐந்து அங்கங்கள், சரணாகதி என்னும் ஒரு அங்கி = ஆறு), ஆசார்யனுடைய அனுமதியைப் பெற்ற பின்னர், சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டபடி பலன்களைத் துறந்து இயற்றவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஆசார்யனுடைய அனுமதியுடன் கைக்கொண்டதாயிற்று.

சரமச்சலோகத்தின் முக்கியமான குறிக்கோள்

மூலம் – “ஸர்வதர்மாந்” இந்த சலோகத்துக்கு சங்கராதி குத்ருஷ்டிகள் சொல்லும் பொருள்களையெல்லாம் தாத்தபர்யசந்த்ரிகையிலும், நிசேஷபரசைஷயிலும் பரக்க தூஷித்தோம். இங்கு ஸாரமான அர்த்தங்களை ஸத் ஸம்ப்ரதாய ஸித்தமானபடியே சொல்லுகிறோம். இதில் பூர்வார்த்தம் உபாய விதாயகம், உத்தரார்த்தம் பல நிர்ந்தேசாதிமுகத்தாலே விதிசேஷம். ஆகையால் இச் சலோகம் உபாயவிதிநா ப்ரதாநம்.

விளக்கம் – “ஸர்வதர்மாந்” என்று தொடங்கும் இந்த சரமச்சலோகத்துக்கு ஆதிசங்கரர் முதலானவர்கள் கூறிய அர்த்தங்களை தாத்தபர்யசந்த்ரிகை மற்றும் நிசேஷபரசைஷ ஆகியவற்றில் விரிவாகக் கண்டித்தோம். இந்த சலோகத்தின் சாரத்தை திருக்கோஷ்டியூர் நம்பி மூலமாகப் பெறப்பட்ட கருத்தை முன்னிறுத்தி உரைக்கிறோம். இந்த சலோகத்தின் முதற்பகுதியானது உபாயத்தை விதிப்பதாகும். இரண்டாம் பகுதியானது பலன் முதலானவற்றைக் கூறுவதால் விதிவாக்கியத்தின் அங்கமாக உள்ளது. ஆகவே இந்த சலோகமானது உபாயத்தை விதிப்பதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 55)

127. அழுந்தொழும் ஸ்நேஹபாஷ்பாஞ்ஜலியோடே ருசிரஸாநுக்களில் கூவிக்கொள்ளும் பிரியாவடிமைக்குச் சரணே சரணென்று வாரும் வில்லுங்கொண்டு பந்துவும் பிதாவுமவரே யென்கையும், அன்னையென் செய்யிலென் ராஜ்யமும் யானேயென்று பெருஞ்செல்வமு மிச்சியாமல் வேண்டிச் சென்று திருவடியே சுமந்து விரைந்து வருமளவும் கண்ணநீர் பங்கமாக நிலம் துழாவிக்க குடிக்கிடந்த கையறவும், கோதிலடிமை உறுமோ வென்பித்த புலன்கொள் நித்ய சத்ரு விசிந்தநமுமான ப்ராதாக்கள், அப்பொழுதைக்கப்பொழுது போனாயென்னும் மாதாபிதாக்கள், செந்தீத் தண்காற்று இளநாகம் முதலான பகையறச் சிந்தை செய்து எங்குமுள்ளென்னும் பள்ளிப்பிள்ளை, முற்றவிட்டு மற்றிலே னென்னும் தர்மாத்மா, வாளி பொழிந்த நிர்க்குண விச்வாத்மா உள்ளேயுறைய வீரசரிதம் ஊணாகக் கற்பார் பாவம் மற்றிலே னென்னும் ராமதாஸன், பலவகையும் கண்டு வெண்சங்கேந்தின ரூபபரனான ச்வேதன் முதலானார் படிகளும் காணலாம்.

அவதாரிகை - இனிமேல் பகவதந்யராய் ஸஹஜ பக்திகராயிருக்கும் லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்நர்கள்படியும், பகவத் ப்ரத்யாஸந்நராய் தத்பக்தியுத்தரான தசரத யசோதா ப்ரஹ்லாத விபீஷண மாருதி பார்த்தபடிகளும் இவர் பக்கலிலே உண்டென்னுமத்தைத் தனித்தனியே அடைவே தர்சிப்பிக்கிறார் ஒரு சூர்ணையாலே. த்ருஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந்திகங்களிரண்டுக்கும் தனித்தனியே வாசகமிடாதே இரண்டும் ஒரு ஸந்தர்ப்பத்திலே பலிக்கும்படி வாக்கியத்தைச் சுருக்கி யருளிச்செய்கையாலே த்ருஷ்டாந்தத்திலாதல் தார்ஷ்டாந்திகத்திலாதல்

வசநமில்லாதவற்றுக்கு ப்ரதிகோடிக்கு அநுகுணமாகக் கூட்டி நிர்வஹிக்கக்கடவது. இந்த ந்யாயம் இப் ப்ரபந்தத்திலிப்படி வந்த ஸ்தலங்களுக்கெல்லாமொக்கும்.

விளக்கம் - அடுத்து பகவானைக் காட்டிலும் வேறு என்று கூறப்பட இயலாதவர்களும், இயற்கையாகவே பக்தி கொண்டவர்களும் ஆகிய லக்ஷ்மணன், பரதன், சத்ருக்நன் ஆகியோருடைய தன்மைகளும்; பகவானுடன் எப்போதும் ஸம்பந்தம் கொண்டவர்களும், அவனிடம் பக்தியுடன் உள்ளவர்களும் ஆகிய தசரதன், யசோதை, ப்ரஹ்லாதன், விபீஷணன், அனுமன், அர்ஜுனன் ஆகியோருடைய தன்மைகளும் நம்மாழ்வாருக்கு உள்ளது என்பதைத் தனித்தனியாக முழுவதுமாக இந்தச் சூர்ணையில் உணர்த்துகிறார். உபமானம் மற்றும் உபமேயம் ஆகிய இரண்டிற்கும் தனித்தனியான சொற்கள் கூறாமல், அவை இரண்டும் ஒரே நேரத்தில் வெளிப்படும்படியாக வாக்கியத்தைச் சுருக்கமாக அமைத்து அருளிச் செய்துள்ள காரணத்தால், உபமானத்திலோ அல்லது உபமேயத்திலோ ஒன்றுக்கொன்று பொருத்தமான சொற்கள் இல்லையென்றால், ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றுக்கு எற்ற சொற்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு பொருள் கொள்ளவேண்டும். இந்த விதிமுறை இந்த ப்ரபந்தத்தில் இவ்விதம் உள்ள அனைத்து இடங்களுக்கும் பொருந்தும்.

வ்யாக்யானம் - (அழுந்தொழுமித்யாதி) அதாவது இளையபெருமாள் “பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:” என்கிறபடியே பால்யமே தொடங்கிப் பிரியில் தரியாத ஸ்நேஹத்தாலே “பாஷ்ப பர்யாகுலமுக:” என்றும், “ப்ரஹ்வாஞ்ஜலிபுடம் ஸ்திதம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே விச்லேஷ ப்ரஸங்கஜமான சோக வேகத்தாலே சொரிகிற பாஷ்பத்தோடே ஸ்வரூப ப்ரகாசகமான அஞ்ஜலியும் கையுமாய்க் கொண்டு, “ஸ்வயந்து ருசிரே தேசே க்ரியதாமிதி மாம் வத” என்றும், “பாவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே, அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபத்ச்ச தே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருச்சித்திரகூடகிரித் தாழ்வரை முதலான ருசிர தேசங்களிலே பிராட்டியோடேகூட தேவரீர் ஸ்வைரமாக வெழுந்தருளியிருக்க, ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் அடியேன் செய்யவேணும்; அது செய்யுமிடத்தில் ஏவிக்கொண்டருள வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்து, அப்படி ஏவிக்கொள்ளச் செய்யப்படுமதாய் “குருஷ்வமாமநுசரம்” என்கிறபடியே

விச்சேதமறப் பின்துடர்ந்து செய்யுமடிமைத் தொழிலைப் பெறுகைக்காக, “ஸ ப்ராதுச் சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந:; ஸீதாமுவாசாதியசா ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம்” என்கிறபடியே புருஷகார பூர்வகமாகத் திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு, “அக்ரத: ப்ரயயௌ ராம: ஸீதா மத்யே ஸுமத்யமா, ப்ருஷ்டதஸ்து ததுஷ்பாணிர் லக்ஷ்மணோநுஜகாமஹ” என்கிறபடியே ஸாயுதராய்க் கொண்டு பெருமாளைப் பின்சென்று, “ப்ராதா பர்த்தாச பந்துச்ச பிதா ச மம ராகவ:” என்று தமக்கு ஸர்வவித பந்துவும் பெருமாளே யென்றாப்போலே.

விளக்கம் - (அழும் தொழும் ஸ்நேஹ பாஷ்ப அஞ்ஜலியோடே) - லக்ஷ்மணன், இராமாயணம் பாலகாண்டம் (18-27) - பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த: - இராமனிடம் சிறுவயது தொடங்கியே அன்புடன் இருந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப பால்யம் முதலே இராமனை விட்டு அகன்றால் தாங்கிக் கொள்ள இயலாதபடி கொண்ட அன்பு காரணமாக, இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (31-1) - “பாஷ்ப பர்யாகுலமுக: - கண்ணீரால் நிறைந்த முகம் கொண்ட - என்றும், அயோத்யாகாண்டம் (16-26) - ப்ரஹ்வாஞ்ஜலிபுடம் ஸ்திதம் - வணங்கியபடியும் அஞ்ஜலி முத்திரையுடனும் உள்ள - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பிரிவை வெளிப்படுத்துவதான சோகம் காரணமாக சொரிந்தபடி உள்ள கண்ணீர் மற்றும் அடிமைத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும் அஞ்ஜலிமுத்திரை ஆகியவற்றுடன் கூடியபடி. (ருசிர ஸாநுக்களில் கூவிக்கொள்ளும் பிரியா அடிமைக்கு) - ஆரண்யகாண்டம் (15-7) - ஸ்வயந்து ருசிரே தேசே க்ரியதாமிதி மாம் வத - உனது திருவுள்ளத்துக்கு ஏற்ற இடத்தைக் காண்பித்து, “இங்கு பர்ணசாலை அமைப்பாய்” என்று நீயே நியமிக்கவேண்டும் - என்றும், அயோத்யாகாண்டம் (31-25) - பாவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே, அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச்ச தே - நீ சீதையுடன் சேர்ந்து இந்த மலையின் தாழ்வரைகளில் இன்பமாக இருப்பாயாக; நான் இரவு பகல் என்று ஆராயாமல் உனக்கு வேண்டிய அனைத்து கைங்கர்யங்களையும் செய்வேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “திருச்சித்திரக்கூட மலையின் தாழ்வரைகள் போன்ற இனிமையான இடங்களில் சீதையுடன் சேர்ந்து நீ இன்பத்துடன் உள்ளபோது, நான் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்தல்வேண்டும்; அவ்விதம் நான் செய்ய முனையும்போது, எனக்குக் கட்டளை இட்டு அந்தச் செயல்களை நீ

ஏற்கவேண்டும்”, என்று இராமனிடம் ப்ரார்த்தனை செய்து இயற்றப்படுவதும், அயோத்யாகாண்டம் (31-23) - குருஷ்வமாமநுசரம் - என்னை உன்னுடன் வரும்படியாகச் செய்தருளவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப எந்தவிதமான தடையும் இன்றிப் பின்தொடர்ந்து சென்று செய்யப்படுவதும் ஆகிய கைங்கர்யத்தைப் பெறுவதற்காக. (சரணே சரணென்று) - அயோத்யாகாண்டம் (31-2) - ஸ ப்ராதுச் சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந்:, ஸீதாமுவாசாதியசா ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம் - இராமனுடைய இரண்டு திருவடிகளையும் உறுதியாகப் பிடித்தபடி, அருகில் இருந்த சீதையை நோக்கியபடி, லக்ஷ்மணன் உரைத்தான், இராமனையும் பார்த்தபடி உரைத்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப, சிபாரிசு செய்பவளாகிய சீதையை முன்னிட்டுக் கொண்டு இராமனுடைய திருவடிகளைக் கட்டிப் பிடித்தபடி. (வாரும் வில்லும் கொண்டு) ஆரண்யகாண்டம் (11-1) - அக்ரத: ப்ரயயௌ ராம: ஸீதா மத்யே ஸுமத்யமா, ப்ருஷ்டதஸ்து ததுஷ்பாணிர் லக்ஷ்மணோநுஜகாமஹ - இராமன் முன்னே செல்ல, அழகான இடையைக் கொண்ட சீதை பின்னே செல்ல, லக்ஷ்மணன் வில்லும் கையுமாகப் பின் தொடர்ந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆயுதங்களை எந்தியவனாக இராமனைப் பின்தொடர்ந்தபடி சென்று. (பந்துவும் பிதாவும் அவரே என்கையும்) - அயோத்யாகாண்டம் (58-31) - ப்ராதா பர்த்தாச பந்துச்ச பிதா ச மம ராகவ: - எனது சகோதரனும், கணவனும், உறவினனும், தந்தையும் இராமனே ஆவான் - என்று தனக்கு அனைத்துவிதமான உறவும் இராமனே ஆவான் என்று கூறியது போன்று (இதனைப் போன்றே நம்மாழ்வாரும் உரைத்ததை அடுத்துக் கூறுகிறார்) ...

வ்யாக்யானம் - இவரும் “அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கணன்பு செய்வித்து” என்கிறபடியே பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னே, பிரியில் தரியாதபடி பிறந்த ஸ்நேஹத்தாலே “அழும் தொழும்” என்று, விச்லேஷம் பொறாமல் கண்ணும் கண்ணீரும் கையுமஞ்ஜலியுமாய் “திருவேங்கடத்தெழில்கொள் சோதி யெந்தை தந்தை தந்தைக்கு - ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும்” என்று “மொய்த்த சோலையும் மொய்பூம்தம் தாழ்வரை”யுமான போக ஸ்தலங்களையுடைய திருமலையிலே, “அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பனா”கையாலே பிராட்டியோடே கூடி ரஸோத்தரமாக விருக்கிற பரமசேஷியானவனுக்கு, ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸகல

சேஷவ்ருத்திகளையும் பண்ணவேணும்; அது தன்னிலும், “முகப்பே கூவிப் பணிகொள்ளாய்” என்று ஸந்நிதியிலே யேவிக்கொள்ளவும் வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்து, அப்படி ஏவிக்கொள்ளப்படுமதாய், “பிரியாவடிமை” என்கிறபடியே யாவதாத்மாநுவர்த்தியான கைங்கர்யத்தைப் பெறுகைக்கு உபாயமாக “நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு” என்று புருஷகாரம் முன்னாக அவன் திருவடிகளைப் பற்றி, “வாளும் வில்லுங் கொண்டு பின் செல்வார் மற்றில்லை” என்று திவ்யாயுதங்களைக் கொண்டு தாம் பின்னே திரியவாசைப்பட்டு, “சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய்தந்தையு மவரே” என்று சேஷியான ஸர்வேச்வரனே தமக்கு மாதாபித்ராதி ஸர்வவித பந்துவுமென்கையாலும்.

விளக்கம் – (அழும் தொழும் ஸ்நேஹ பாஷ்ப அஞ்ஜலியோடே) - திருவாய்மொழி (2-3-3) - அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்து – என்பதற்கு ஏற்ப தகுந்த வயது வருவதற்கு முன்பாகவே அவனைப் பிரிந்தால் தாங்கிக் கொள்ள இயலாதபடியாக உண்டான அன்பு காரணமாக, திருவாய்மொழி (7-2-8) - அழும் தொழும் – என்பதற்கு ஏற்ப பிரிவு ஏற்பட்டதைத் தாங்க இயலாமல் கண்ணும் கண்ணீருமாகவும், கையும் அஞ்ஜலியுமாகவும் நின்று. (ருசிர ஸாநுக்களில்) – திருவாய்மொழி (3-3-1) - திருவேங்கடத்தெழில்கொள் சோதி யெந்தை தந்தை தந்தைக்கு - ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, திருவாய்மொழி (3-3-10) – மொய்த்த சோலை மொய்ப்பூம்தடம் தாழ் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான இனிமையான இடங்கள் பல உள்ள திருவேங்கடத்திருமலையில். (கூவிக் கொள்ளும்) - திருவாய்மொழி (6-10-10) - அலர்மேல்மங்கை உறை மார்பா – என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதால், “பெரியபிராட்டியுடன் கூடியபடி மிகுந்த இன்பத்துடன் உள்ள உயர்ந்த எஜமானனுக்கு அனைத்து இடங்களிலும், அனைத்து காலங்களிலும், அனைத்து நிலைகளிலும், அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்யவேண்டும். இவ்விதம் செய்யும்போது, திருவாய்மொழி (8-5-7) – முகப்பே கூவிப் பணிகொள்ளாய் - என்பதற்கு ஏற்ப, “நீ என்னை ‘இவ்விதம் செய்யவேண்டும்’ என்று உத்தரவிட்டு அந்தக் கைங்கர்யங்களை ஏற்கவேண்டும்” என்று ப்ரார்த்தித்தும், இப்படியாக அவனால் உத்தரவிடப்பட்டு

ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதும் ஆகிய, (அடிமைக்கு) – திருவாய்மொழி (5-8-2) - பிரியா அடிமை – என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான சரீரத்தில் உயிர் உள்ளவரை தொடர்ந்தபடி இருக்கின்ற கைங்கர்யத்தை அடையும் வழியாக. (சரணே சரணென்று) – திருவாய்மொழி (5-10-11) - நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப சிபாரிசாக பெரியபிராட்டியை முன்னிறுத்தி அவன் திருவடிகளைப் பற்றியபடி. (வாலும் வில்லும் கொண்டு) - திருவாய்மொழி (8-3-3) - வாளும் வில்லுங் கொண்டு பின் செல்வார் மற்றில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப திவ்யமான ஆயுதங்களைக் கைகளில் எடுத்துக்கொண்டு அவன் பின்னே செல்வதற்கு ஆசை கொண்டு. (பந்துவும் பிதாவும் அவரே என்கையும்) – திருவாய்மொழி (5-1-8) – சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய்தந்தையும் அவரே - என்பதற்கு ஏற்ப எஜமானனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனே தனக்குத் தாய், தந்தை, அனைத்துவிதமான உறவினன் என்று கூறுவதால். (ப்ராதாக்கள் படிகளும் காணலாம்) - லக்ஷ்மணன் தன்மையை இவரிடம் காணலாம்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீபரதாழ்வான், பெருமாள் திருமுடி சூடியிருக்கத் தாமடிமை செய்து வாழப் பெறாதபடி அவரைக் காட்டிலே அகலவடித்துத் தம்மேலே ஸ்வாதந்தர்யத்தை ஆரோபித்த கொடுமையாலே “ஹந்யாமஹமிமாம் பாபாம் கைகேயீம் துஷ்டசாரினீம்” என்று மாதாவானவளைச் சீறியுபேசுவித்து ஸ்வாதந்தர்யாஸஹதை தோற்ற “ராஜ்யஞ் சாஹஞ்ச ராமஸ்ய” என்று ராஜ்யமும் நானும் பெருமாளுக்கு சேஷமென்று, “ம்ருதே து தஸ்மிந் பரதோ வஸிஷ்ட ப்ரமுகைர் த்விஜை:, நியுஜ்யமாநோ ராஜ்யாய நைச்சத் ராஜ்யம் மஹாபல:” என்கிறபடியே வஸிஷ்டாதி புரோஹிதர் நீ ராஜாவாக வேணுமென்று நியோகியா நிற்க, “இக்ஷ்வாகூணமியம் பூமிஸ் ஸசைலவநகாநநா” என்கிற மஹதைச்வர்யத்தையு மிச்சயாதே பெருமாளை மீட்டுக் கொண்டு வந்து திருவபிஷேகம் பண்ணுவிக்கையிலே அபேசை தோன்ற “ஏபிச்ச ஸ சிவைஸ்ஸார்த்தம்” என்கிறபடியே அவர் திருவடிகளிலே சென்று “அயாசத் ப்ராதரம் ராமம்” என்கிறபடியே மீண்டெழுந்தருள வேணுமென் றபேசுவித்த விடத்தில் அவர் அது செய்யாதே, “பாதுகே சாஸ்ய ராஜ்யாய ந்யாஸம் தத்வா புந: புந:” என்கிறபடியே திருவடிநிலையைக் கொடுத்துவிட, “ததஸ்து சிரஸா க்ருத்வா

பாதுகே பரதஸ்ததா, ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்டச் சத்ருக்நேந ஸமந்வித:” என்கிறபடியே அத்திருவடிநிலையை சிரஸாவணித்துக் கொண்டு ஹ்ருஷ்டராய் மீண்டு போந்து “சிரஸா யாசதஸ்தஸ்ய வசநம் நக்ருதம் மயா” என்கிற இழவு திருவுள்ளத்திலே கிடக்கையாலே “நமே ஸ்நாநம் பஹுமதம் வஸ்த்ராண்யாபரணநிச, தம் விநா கைகயீ புத்ரம் பரதம் தர்மசாரிணம், இத ஏவ யதா க்ஷிப்ரம் ப்ரதிகச்சாம தாம் புரீம், அயோத்யா மாகதோ ஹ்யேஷு பந்தா: பரமதுர்கம:” என்று நாம் பிள்ளை பரதனையொழியக் குளித்தல் ஒப்பித்தல் செய்யக்கடவோமல்லோம், சீக்ரமாக நாம் இனி அங்கே செல்லலாம்படியென்னென்று பெருமாள் த்வரையோடே மீண்டெழுந்தருளுமளவும், “பங்கதிக்கத்து ஜடிலோ பரத:” என்கிறபடியே கண்ணநீராலுண்டான சேற்றிலே தரைக்கிடை கிடக்கையாலே பங்கதித்தராய், மூத்தாரிருக்க இளையார் முடிகூடக் கடவரல்லரென்கிற இஷ்வாகு குல மர்யாதை தப்பாமல் நோக்கிக் கொண்டு, “ஸகாம மநவாப்யைவ” என்கிறபடியே தாமாசைப்பட்ட பொருள் கைபுகராத விழவோடே யிருந்தாப்போலே

விளக்கம் - (அன்னை என் செய்யில் என் ராஜ்யமும் யானே என்று) ஸ்ரீபரதாழ்வான், இராமன் திருமுடி சூடிக்கொண்டு ராஜ்யத்தை ஆண்டபடி உள்ளபோது, தான் அவனுக்கு அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்து வாழவேண்டும் என்று விருப்பம் கொண்டிருந்தான். ஆனால் அது நிறைவேறப் பெறாதபடி இராமானைக் கானகம் அனுப்பி, தன் மீது அரசபதவி என்ற சுதந்திரத்தை ஏற்றிய கொடுமை காரணமாக, அயோத்யாகாண்டம் (78-22) - ஹந்யாமஹமிமாம் பாபாம் கைகேயீம் துஷ்டசாரிணீம் - இந்தத் தீய செயல் நிறைந்த மஹாபாபியாக உள்ள கைகேயியை நான் கொண்டு விடுகிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, தனது தாயாகிய கைகேயியைச் சீறி, அவளை வெறுத்து ஒதுக்கி, தான் தனக்கு உரியவன் அல்லன் என்ற தன்மை வெளிப்படும்படி, அயோத்யாகாண்டம் (82-12) - ராஜ்யம் அ அஹம் ச ராமஸ்ய - இந்த ராஜ்யமும் நானும் இராமனுடைய உடைமைகள் - என்பதற்கு ஏற்ப, “இந்த ராஜ்யமும் நானும் இராமனுடைய அடிமைகள்” என்று கூறியது போன்றும்; (பெருஞ்செல்வமும் இச்சியாமல்) - பாலகாண்டம் (1-33) - ம்ருதே து தஸ்மிந் பரதோ வஸிஷ்ட ப்ரமுகைர் த்விஜை:, நியுஜ்யமாநோ ராஜ்யாய நைச்சத் ராஜ்யம் மஹாபல: -

தசரதன் இறந்தபோது அந்த நாட்டை ஆள்வதற்கான திறன் கொண்ட பரதன், வசிஷ்டர் போன்ற முக்கியமானவர்களால் அரசபதவியை ஏற்கவேண்டும் என்று கூறப்பட்டாலும், அரசனாக அமர விருப்பம் கொள்ளவில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, வசிஷ்டர் முதலான பலரும் பரதனிடம், “நீ அரசபதவியை ஏற்கவேண்டும்” என்று ஆணையிட்டபோதிலும், கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (18-6) - இக்ஷ்வாகூணமியம் பூமிஸ்ஸசைலவநகாநநா - மலைகள், வனங்கள் ஆகியவை நிறைந்த இந்தப் பூமியானது இக்ஷ்வாகு குலத்து அரசர்களுக்கே உரியது - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான மிகப் பெரிய செல்வத்தையும் விரும்பாமல் நின்றது போன்றும்; (வேண்டிச் சென்று) - இராமனைக் கானகத்திலிருந்து மீண்டும் நாட்டிற்கு அழைத்து வந்து அவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்து வைக்கவேண்டும் என்ற விருப்பம் வெளிப்படும்படி அயோத்யாகாண்டம் (104-12) - ஏபிச்ச ஸ சிவைஸ்ஸார்த்தம் - நான் இவர்களுடன் சேர்ந்து உன்னை வேண்டுகிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப இராமனுடைய திருவடிகளில் பணிந்து, பாலகாண்டம் (1-35) - அயாசத் ப்ராதரம் ராமம் - தனது மூத்தவனாகிய இராமனைப் பரதன் வேண்டி நின்றான் - என்பதற்கு ஏற்ப, “மீண்டும் அயோத்திக்குத் திரும்ப வேண்டும்”, என்று விண்ணப்பித்தது போன்றும்; (திருவடியே சுமந்து) - அப்போது இராமன் அது போன்று செய்யாமல், பாலகாண்டம் (1-37) - பாதுகே சாஸ்ய ராஜ்யாய ந்யாஸம் தத்வா புந: புந: - இராமன் தனது இடத்தில் தன்னுடைய பாதுகையை வைத்து ஆளும்படியாக அளித்து மீண்டும் மீண்டும் உரைத்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது பாதுகைகளை அளித்தபோது, அயோத்யாகாண்டம் (113-1) - ததஸ்து சிரஸா க்ருத்வா பாதுகே பரதஸ்ததா, ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்டச் சத்ருக்நேந ஸமந்வித: - அதன் பின்னர் பரதன் அந்தப் பாதுகைகளைத் தனது தலையில் ஏற்றுக் கொண்டு மிகுந்த ஆனந்தம் பூண்டு சத்ருக்நனோடு தேரில் ஏறினான் - என்பதற்கு ஏற்ப அந்தப் பாதுகைகளைத் தனது தலையில் ஏற்றபடி ஆனந்தத்துடன் அயோத்தி திரும்பியது போன்றும்; (விரைந்து வருமளவும் கண்ணநீர் பங்கமாக நிலம் துழாவி) - யுத்தகாண்டம் (124-19) - சிரஸா யாசதஸ்தஸ்ய வசநம் நக்ருதம் மயா - தனது தலையால் வணங்கிக் கேட்டுக் கொண்டபடி நம்மால் செய்ய இயலவில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப மிகுந்த வருத்தமானது இராமனுடைய திருவுள்ளத்தில் நிறைந்திருந்தது. ஆகவே யுத்தகாண்டம் (124-6, 7) - நமே ஸ்நாநம் பஹுமதம் வஸ்த்ராண்யாபரணநிச, தம் விநா கைகயீ புத்ரம் பரதம் தர்மசாரிணம், இத ஏவ

யதா ஸ்விப்ரம் ப்ரதிகச்சாம தாம் புரீம், அயோத்யா மாகதோ ஹ்யேஷு பந்தா: பரமதுர்கம: - கைகேயியின் புத்திரனும் அறநெறி தவறாதவனும் ஆகிய பரதன் இன்றி நீராடவோ, ஆடை அணிகலன் அணிவதிலோ எனக்கு விருப்பம் இல்லை. இங்கிருந்து நான் விரைவாக அயோத்தி செல்லவேண்டும். அயோதிக்குச் செல்லும் இந்த வழி நீண்ட தூரம் என்பதால் விரைவாக அடைய இயலாதது - என்பதற்கு ஏற்ப, “நாம் நம்முடைய புத்திரன் போன்ற பரதனைக் காணாமல் இனி குளித்தல், அலங்கரித்தல் போன்றவற்றைச் செய்யமாட்டோம். விரைவாக அங்கு செல்வதில் என்ன தடை” என்று கூறியபடி இராமன் விரைந்து அயோத்திக்கு வந்தான் அப்போது, யுத்தகாண்டம் (127- 4) - பங்கதிக்கஸ்து ஜடிலோ பரத: - தூசி படிந்த சரீரத்துடனும் ஜடைமுடியுடனும் உள்ள பரதன் - என்பதற்கு ஏற்ப கண்ணீரால் ஏற்பட்ட சேற்றில் தரையில் கிடந்த காரணத்தால் சேறு அப்பியவனாகக் கிடந்தது போன்றும்; (குடிக்கிடந்த கையறவும்) - மூத்த புத்திரன் உள்ளபோது இளையபுத்திரன் முடிசூடிக்கொள்ளும் தகுதி கொண்டவன் அல்லன் என்பதான இஷ்டவாகு குலத்தின் வழக்கம் தவறிப் போகாமல் பாதுகாத்து, பாலகாண்டம் (1-38) - ஸ காம மநவாப்யைவ - பரதன், தான் விரும்பிய கைங்கர்யத்தைப் பெறாமல் - எனபதற்கு ஏற்ப, தான் விரும்பிய பொருள் கிட்டவில்லையே என்ற வருத்தத்துடன் இருந்தது போன்றும் [இவற்றைப் போன்றே நம்மாழ்வாரின் தன்மை உள்ளதை அடுத்து அருளிச்செய்கிறார்] ...

வ்யாக்யானம் - இவரும் பகவத் ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே வழியல்லா வழியேயாகிலும் கிட்டுமத்தனை யென்கிற த்வரைக்கு இடங்கொடாமல் விலக்கும் மாதாவை சத்ரு பக்ஷமாகக் காண்கையாலே, “அன்னையென்செய்யிலென்” என்று “ஜீவிக்கிலென்? முடியிலென்?” என்று சீறி உபேக்ஷித்து, “யானேயென்றனதே” என்கிற ஸ்வாதந்தர்யா ஸஹாராய்க் கொண்டு “யானே நீயென்னுடைமையும் நீயே” என்று ஆத்மாத்மீயங்க ளிரண்டும் அங்குத்தைக்கு சேஷமென்று “கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம் நெருப்பு” என்று மேன்மேலும் ஸம்ருத்தமாய் வரும் நிரவதிகைச்வர்யத்தையும் அக்நி சமமாகக் கொண்டு “வேங்கடவாணனை வேண்டிச் சென்று” என்று திருச்சித்திரகூடத்தி லிருந்தாப்போலே திருமலையிருக்கிறவவனை யதாமநோரத மநுபவிக்கைக்காக அபேக்ஷித்துச் சென்று தம் அபேக்ஷிதம் அவன் அப்போது செய்யாதே ஒரு

வைசத்ய முகத்தாலே “திருவடியே சுமந்துழலக் கூட்டரிய திருவடிக்கள் கூட்டினை” என்று திருவடிகளைத் தந்தாயென்று ஹ்ருஷ்டராம்படி பண்ணிவிட, அப்படி அவன் கொடுத்த திருவடிகளை சிரஸாவஹித்து வீடுதிருத்தப் போனவன் விண்ணுலகம் தர விரைந்து வருமளவும், “கண்ணநீர் கைகளாலிறைக்கும்”, “இருநிலம் கைதுழாவிருக்கும்” என்கிறபடியே கண்ணநீர் வெள்ளத்தாலுண்டான சேற்றிலேயிருந்து ஆற்றாமையாலே நிலம் துழாவி, “குடிக்கிடந்தாக்கம் செய்து” என்கிறாப்படியே ப்ரபந்ந குலத்தில் செய்து போரும் மர்யாதை தப்பாமல் “காமுற்றகையறவோடு” என்கிறபடியே தாமாசைப்பட்ட பொருள் கைபுகராதவிழுவோடே யிருக்கையாலும்;

விளக்கம் - நம்மாழ்வாரும் பகவானிடம் கொண்டுள்ள மிகுதியான பக்தி காரணமாக செல்லக்கூடாத வழி என்றபோதிலும் அவ்வழியாகச் சென்றால் தகுந்த இலக்கை அடையலாம் என்பதான விரைவான செயலை அனுமதிக்காமல் தடுப்பவள் தாயாக உள்ளபோதிலும் விரோதியாகக் காண்பதால், (அன்னை என் செய்யில் என்) - திருவாய்மொழி (5-3-6) - அன்னை என் செய்யில் என் - என்பதில் கூறியபடி, “உயிர் வாழ்ந்தால் உனக்கு என்ன? மடிந்தால் உனக்கு என்ன?”, என்று தாயை வெறுத்து ஒதுக்கி, (ராஜ்யமும் யானே என்று) - திருவாய்மொழி (2-9-9) - யானேயென்றனதே - என்பதற்கு ஏற்ப தான் சுதந்திரமாக உள்ளதைக் கண்டு பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதவராக, திருவாய்மொழி (2-9-9) - யானே நீயென்னுடைமையும் நீயே - என்பதற்கு ஏற்ப தனது ஆத்மாவும் ஆத்மாவுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ள அனைத்தும் உனக்கே உடைமைப்பட்டவை என்று உரைத்து, (பெருஞ்செல்வமும் இச்சியாமல்) - திருவாய்மொழி (4-9-4) - கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம் நெருப்பு - என்பதற்கு ஏற்ப மேன்மேலும் தன்னிடம் வளர்ந்தபடி உள்ள எல்லையற்ற செல்வங்கள் அனைத்தையும் அக்னிக்குச் சமமாக எண்ணியபடி. (வேண்டிச் சென்று) - திருவாய்மொழி (8-2-1) - வேங்கடவாணனை வேண்டிச் சென்று - என்பதற்கு ஏற்ப திருச்சித்திரக்கூடத்தில் இருந்தது போன்று திருவேங்கடத்திருமலையில் உள்ள அவனைத் தனக்கு விருப்பமான விதங்கள் அனைத்திலும் அனுபவிப்பதற்கான விருப்பத்துடன் சென்று. (திருவடியே சுமந்து) - தனது விருப்பத்தினை அவன் அப்போது நிறைவேற்றாமல், தெளிந்த ஞானம் மூலமாக, திருவாய்மொழி (4-9-9) -

திருவடியே சுமந்துழலக் கூட்டரிய திருவடிக்கள் கூட்டினை - என்பதற்கு ஏற்ப, “திருவடிகளை அளித்தாய்” என்று மிகுந்த ஆனந்தம் நிறைந்தவராகச் செய்தான்; அவ்விதம் அவன் அளித்த திருவடிகளைத் தனது தலையில் தாங்கியபடி, (விரைந்து வருமளவும்) - வீடு திருத்தப் போனவன் பரமபதத்தை அளிப்பதற்காக விரைவாக வரும்வரை. (கண்ணநீர் பங்கமாக நிலம் துழாவி) - திருவாய்மொழி (7-2-1) - கண்ணநீர் கைகளாலிறைக்கும் - என்றும், திருவாய்மொழி (7-2-1) - இருநிலம் கைதுழாவிருக்கும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப கண்ணநீரால் ஏற்பட்ட வெள்ளம் காரணமாக உண்டான சேற்றில் நின்றபடி பிரிவாற்றாமையால் தரையில் புரண்டு. (குடிக்கிடந்த கையறவும்) - திருவாய்மொழி (9-2-3) - குடிக்கிடந்தாக்கம் செய்து - என்பதற்கு ஏற்ப ப்ரபந்நர்களின் குலத்திற்கு உண்டான கௌரவம் குலையாமல், திருவாய்மொழி (2-1-3) - காமுற்றகையறவோடு - என்பதற்கு ஏற்ப, தான் விரும்பிய பொருள் கிட்டாமல் உள்ள நிலையுடன் இருப்பதால், (ப்ராதாக்கள் படிகளும் காணலாம்) - பரதாழ்வான் தன்மையை இவரிடம் காணலாம்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 200)

3-4-7 வானவராதி யென்கோ வானவர் தெய்வமென்கோ

வானவர் போகமென்கோ வானவர் முற்றுமென்கோ

ஊனமில் செல்வமென்கோ ஊனமில் சுவர்க்கமென்கோ

ஊனமில் மோக்கமென்கோ வொளிமணி வண்ணனையே

பொருள் - மிகுந்த ஒளியுடன் கூடிய மாணிக்கம் போன்ற திருமேனியைக் கொண்டவனை - நித்யஸூரிகளுக்குக் காரணமாக உள்ளவன், அவர்களால் ஆராதிக்கப்படுபவன், அந்த ஆராதனையின் பலனாக அவர்களுக்குக் கிட்டும் இன்பமான பொருள், அவர்களுக்கு அனைத்துவிதமான ரக்ஷணம், எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லாத செல்வம், அழிவில்லாத ஸ்வர்க்கம், மேன்மை பொருந்திய மோக்ஷ ஆனந்தம் - என்று எவ்விதமாகக் கூறுவேன்?

அவதாரிகை - ஐச்வர்யாதி புருஷார்த்தங்களெல்லாம் தனக்கு விபூதியாக வுடையனா யிருக்கிறபடியைப் பேசுகிறார்.

விளக்கம் - ஐச்வர்யம் முதலான பல புருஷார்த்தங்களை, தனது செல்வமாகக் கொண்டவன் என்று இந்தப் பாசுரத்தில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வானவராதியென்கோ) கீழ், “வானவராதி” என்றவிடம் ப்ரஹ்மாதிகளுக்குக் காரணபூதனென்னுமிடம் சொல்லிற்று; இங்கு -

நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய், அவர்கள் ஸத்தா ஹேதுவா யிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. இரண்டிடத்திலும் ஸப்தமொத்திருக்க இவ்விபாகம் பண்ணித் தருவாராரென்னில் - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு அவர்கள் உத்பத்தியிலே உபகரித்துவிடுமித்தனை; அவ்வளவன்றிக்கே நித்யஸூரிகளுக்கு “எல்லாம் கண்ணன்” என்கிறபடியே எல்லாம் தானேயாயிருக்கும். அவர்கள் தாங்களும், “வாஸுதேவஸ் ஸர்வம்” என்கிறபடியே, எல்லாம் தானேயாக நினைத்திருப்பார்கள். (வானவராதியென்கோ) நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்தாஹேதுவானவ னென்பேனோ? ஸத்தாஹேதுவாகையாவதென்? அது பின்னை நித்யையாயன்றோ இருப்பது என்னில்; நித்யையாகவுமாம், அநித்யையாகவுமாம்; அவனுடைய நித்யேச்சையாலே யிருக்கும் இதினுடைய நித்யத்வம்; அந்த இச்சை நெகிழில் இதினுடைய நித்யத்வமும் மாறும்படியாயிருக்கும். “எத்தேவர் வாலாட்டும் எவ்வாறு செய்கையும் அப்போதொழியும்” என்கிறபடியே. அவன் நெகிழ்ந்தவன்று பின்னை இல்லையிறே.

விளக்கம் - (வானவர் ஆதி என்கோ) - கடந்த பாசுரத்தின் இறுதியின் உள்ள “வானவர் ஆதி” என்பதன் மூலம், நான்முகன் உள்ளிட்ட தேவர்களுக்குக் காரணமாக உள்ளவன் என்று கூறப்பட்டது. இந்தப் பாசுரத்தில் உள்ள “வானவர் ஆதி” என்பதன் மூலம், நித்யஸூரிகளுடைய எஜமானன், அவர்களுடைய இருப்பு முதலானவற்றுக் காரணமானவன் என்று கூறப்படுகிறது. ஆனால் இரண்டு இடங்களிலும் உள்ள “வானவர் ஆதி” என்று சொற்கள் ஒன்றாக உள்ளபோது, இவ்விதம் அதன் பொருளில் வேறுபாடு கூறுவார்களோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். நான்முகன் போன்றவர்களுக்கு, அவர்களை உற்பத்தி செய்வதுடன் தனது உதவிகளை நிறுத்துகிறான்; ஆனால் நித்யஸூரிகள் விஷயத்தில், திருவாய்மொழி (6-7-1) - எல்லாம் கண்ணன் - என்பதற்கு ஏற்ப அவர்களுடைய இருப்பு, இன்பம் போன்ற அனைத்தும் தானாகவே இருப்பான். நித்யஸூரிகளும் - வாஸுதேவஸ் ஸர்வம் - அனைத்தும் வாஸுதேவனே ஆவான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்தும் இவனே என்று இருப்பார்கள். (வானவர் ஆதி என்கோ) - நித்யஸூரிகளுடைய இருப்புக்குக் காரணம் என்பேனோ? நித்யஸூரிகளுக்கு இருப்பு என்பதன் பொருள் என்ன? அவர்கள் எப்போதும் உள்ளவர்கள் அல்லவோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

அவர்கள் நித்யர்கள், அநித்யர்கள் என்று இருவிதத்திலும் கூற இயலும், எப்படி? இவர்கள் நித்யமாக இருக்கவேண்டும் என்று அவன் எப்போதும் விரும்பினால் இவர்கள் எப்போதும் இருப்பர்; அந்த விருப்பத்தில் அவனுக்கு மாறுபாடு ஏற்பட்டால், இவர்களுடைய இந்த இருப்புக்கும் மாற்றம் ஏற்படும். நான்முகன் திருவந்தாதி (38) – எத்தேவர் வாலாட்டும் எவ்வாறு செய்கையும் அப்போதொழியும் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவன் மாறினால் இவர்கள் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - (வானவர் தெய்வமென்கோ) அவர்களுக்கு ஆச்ரயணீயமென்பேனோ? (வானவர் போகமென்கோ) அவர்களுக்கு உண்ணும் சோறு பருகு நீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாமானவன் என்பேனோ? (வானவர் முற்றுமென்கோ) அவர்களுக்கு அநுத்தமான எல்லாமென்பேனோ? (ஊனமில் செல்வமென்கோ) சிலநாள் நின்று வற்றுமதன்றிக்கே, ஒருநாளும் அழியாத ஸம்பத்தென்பேனோ? (ஊனமில் சுவர்க்க மென்கோ) சிலநாள் இருந்து பின்னை “த்வம்ஸ” என்று தள்ளும்படியானதன்றிக்கே ஒழிவில்லாத ஸ்வர்க்க மென்பேனோ? இவைதானும் அவனுக்கு விபூதியன்றோ; இங்ஙன் சொல்லுவானென்? என்னில், “ஸ்ரீமதூர்ஜிதமேவ வா” என்று விசேஷித்துச் சொல்லா நின்றதிறே. (ஊனமில் மோக்கமென்கோ) ப்ரகாரமான ஆத்மாநுபவ மாத்ரத்திலன்றிக்கே ப்ரகாரியளவுஞ் செல்ல அநுஸந்திக்கையாலே, பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷம் என்பேனோ? (ஒளிமணி வண்ணனையே) இவ்வஸாதாரண விக்ரஹத்தோபாதி யிருக்கிறதாயிற்று கீழ்ச்சொன்னவையுமெல்லாம்.

விளக்கம் – “வானவர் ஆதி என்கோ, வானவர் தெய்வம் என்கோ, வானவர் போகம் என்கோ” என்ற மூன்றின் பதங்கள் மூலம், திருமந்த்ரத்தில் வெளிப்படுவதான “சேஷித்வம் - அடிமைத்தனம், சரண்யத்வம் - அண்டத்தக்கவனாக இருத்தல், ப்ராப்யத்வம் - அடைய வேண்டிய இலக்காக இருத்தல்” ஆகியவை வெளிப்படுகின்றன என்பர். (வானவர் தெய்வம் என்கோ) - நித்யஸூரிகளுக்கு அண்டிக்கூடியவன் என்பேனோ? (வானவர் போகம் என்கோ) - நித்யஸூரிகளுக்கு, திருவாய் (6-7-1) – உண்ணும் சோறு பருகு நீர் தின்னும் வெற்றிலை – என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்துமாக உள்ளவன் என்பேனோ? (வானவர் முற்றும் என்கோ) - அவர்களுக்கு அனைத்துவிதமான உறவினன் என்பேனோ? (ஊனமில் செல்வம்

என்கோ) – ஒரு சில காலம் இருந்த பின்னர் அழிந்துவிடும் செல்வம் போன்று அல்லாமல், எப்போதும் நிலைத்து நிற்கின்ற செல்வம் என்பேனா? (ஊனமில் சுவர்க்கம் என்கோ) – ஒரு சில காலம் அனுபவித்த பின்னர், “த்வம்ஸ – செல்” என்று கூறி ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து தள்ளிவிடுவார்கள்; இவ்விதம் அல்லாமல் உள்ள ஸ்வர்க்கம் என்பேனா? “ஆனால் இவை அனைத்தும் அவனுக்குச் செல்வம் அல்லவோ, இப்படி உள்ளபோது, தனித்தனியே உரைக்கவேண்டுமோ?”, என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். கீதையில் (10-41) – ஸ்ரீமதூர்ஜிதமேவ வா – எவை எவை சிறப்புள்ளதோ அவை எனது ஒளியின் ஒரு பகுதி என்று அறிவாயாக – என்பது போன்று, இவர் இங்கு உரைக்கிறார். (ஊனமில் மோக்கம் என்கோ) – இங்கு ஊனம் என்பது தோஷம்; அதாவது கைவல்யம் என்ற ஆத்ம அனுபவம் என்பதான தோஷம் இல்லாத மோஷம். அதாவது கைவல்ய இன்பத்திலிருந்தும் வேறுபட்டதான, சரீரத்தின் உள்ளே இருக்கின்ற ஆத்மாவைத் தனது சரீரமாகக் கொண்ட ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே அனுபவிக்கும்படியான மோஷம். இதனால் உயர்ந்த புருஷார்த்த இலக்கணம் பொருந்திய மோஷம் என்கிறார். (ஒளி மணி வண்ணனையே) - இங்கு விபூதிகளைக் குறித்துக் கூறும்போது “ஒளிமணி வண்ணன்” என்று ஏன் கூறுகிறார்? அதாவது அவனுடைய மேன்மையான திருமேனி போன்று அந்த விபூதிகளும் மேன்மையாக உள்ளன என்று கருத்து.

3-4-8 ஒளிமணி வண்ணனென்கோ ஒருவனென்றேத்த நின்ற

நளிர்மதிச் சடையனென்கோ நான்முகக் கடவுளென்கோ

அளமகிழ்ந்துலக மெல்லாம் படைத்தவை யேத்த நின்ற

களிமர்த் துளவனெம்மான் கண்ணனை மாயனையே

பொருள் - அனைத்தையும் காப்பாற்றுதல் என்று காரணத்தால் மிகவும் மகிழ்ந்தவனாக நின்று, அனைத்து லோகங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து, அந்த உதவி காரணமாக லோகங்கள் அனைத்தாலும் போற்றும்படி நிற்பவன்; தேன் பெருகின்ற மலர்ந்த புஷ்பத்தைக் கொண்ட துளசிமாலையின் அழகு மூலம் என்னை மற்றவர்களுக்கு அடிமையாக்காமல், தனக்கு மட்டுமே அடிமையாக்கிக் கொண்ட வியப்பான க்ருஷ்ணன்; திருவாய்மொழி (1-7-3) – ஆயர்கொழுந்தாய் அவரால் புடையுண்ணும் மாயப்பிரானை என் மாணிக்கச் சோதியை - என்பதற்கு

ஏற்ப ஆயர்கள் அவனைக் கட்டி வைத்து அடித்தபடி இருக்க, சாணைக் கல்லில் தீட்டப்பட்ட மாணிக்கம் போன்று ப்ரகாசமான வர்ணம் கொண்டவன்; இவனை அண்டியவர்கள் “இவன் ஒருவன்” என்று போற்றும்படி நிற்பவன்; குளிர்ந்த சந்த்ரனைக் கொண்டுள்ள ருத்ரன், அனைத்து தேவர்களும் துதிக்கும் நான்முகன் – என்று இவற்றில் என்ன கூறிப் புகழ்வேன்?

அவதாரிகை - ஜகத்தில் ப்ரதாநரான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளை விபூதியாக வுடையனானபடியைப் பேசுகிறார்.

விளக்கம் - இந்த ஜகத்தில் உள்ள அனைவரைக் காட்டிலும் மேன்மையான நான்முகன், ருத்ரன் போன்றவர்களையும் தனது செல்வமாகக் கொண்டவன் என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஒளிமணி வண்ணனென்கோ) கீழ்ச்சொன்ன வடிவழகு பின்னாடினபடி. (ஒருவன் இத்யாதி) இவன் ஜகத்துக்கு ப்ரதாநனென்று அவிவேகிகள் ஏத்தும்படியாய், குளிர்ந்த மதியையும் சடையையுமுடைய ருத்ரனென்பேனா? (நளிர்மதிச் சடையனென்கோ) தலையான மதியையுடையவன் என்பேனோ? அவர்கள் ப்ரமம் போக்கித் தன்பக்கல் ஒன்றுமில்லை. அவனுக்குங்கூட ஜநகனான சதுர்முகனாகிற தைவமென்பேனோ? (அளிமகிழ்ந்து) ரக்ஷணத்தையே ஆதரித்து லோகங்களையடைய ஸ்ருஷ்டித்து அவை ஏத்த நின்ற. யாதொரு ப்ரயோஜநத்தை நினைத்து ஸ்ருஷ்டித்தான், அந்த ப்ரயோஜநம் பெற்று நின்ற. (களிமலர் இத்யாதி) களியென்று - தேன், மலரென்று - பூ. மதுவையும் மலரையுமுடைத்தான திருத்துழாய் மாலையையுடையனாய், அம்மாலையாலே என்னை அநந்யார்ஹமாக எழுதிக்கொண்டவனுமாய், எனக்கு ஸுலபனுமாய், ஆச்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களை யுடையவனுமானவனை.

விளக்கம் - (ஒளி மணி வண்ணன் என்கோ) - கடந்த பாசுரத்தில் உரைத்த வடிவழகில் மேன்மேலும் ஈடுபட்ட காரணத்தால் இங்கு மீண்டும் “ஒளி மணி வண்ணன்” என்றார். (ஒருவன் இத்யாதி) - “இவனே உலகிற்கு முதன்மையானவன்” என்று அறிவற்றவர்கள் புகழும்படியாக, தலையில் குளிர்ந்த

சந்த்ரனையும் ஜடையையும் கொண்ட ருத்ரன் என்று கூறுவேனா? (நளிர்மதிச் சடையன் என்கோ) – இங்கு “தலையான மதி” என்பது சிலேடையாக வந்துள்ளது; சந்த்ரனைத் தலையில் கொண்டவன், சிறந்த ஞானம் கொண்டவன்; இப்படிப்பட்ட ருத்ரன் என்பேனோ? இவ்விதம் ருத்ரனைப் புகழ்தல் என்பது அவ்விதம் புகழ்கின்ற பலருடைய மயக்கம் காரணமாக அல்லாமல், அவனிடம் ஏதும் இல்லை. அப்படிப்பட்ட ருத்ரனையும் ஸ்ருஷ்டித்த நான்முகன் என்று கூறுவேனா? (அளி மகிழ்ந்து) - பாதுகாத்தல் என்பதையே முதன்மையாகக் கொண்டு, இந்த லோகங்கள் அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து, அவற்றால் புகழும்படி நின்ற. எந்த ஒரு பயனை எதிர்பார்த்துப் படைத்தானோ, அந்தப் பயனைப் பெற்றவனாக நின்றான். (களிமலர் இத்யாதி) - களி என்றால் தேன். தேன் மற்றும் மலர்கள் ஆகியவை நிறைந்த துளசிமாலை அணிந்தவன். அந்த மாலையின் அழகு மூலமாக என்னை, “நான் அவனுக்கு மட்டுமே அடிமை” என்று எழுதிக் கொடுக்கும்படியாகச் செய்தவன். என்னால் எளிதாக அடையலாம்படி உள்ளவன். மிகவும் வியப்பான பல செயல்களைச் செய்யவல்ல குணங்கள் கொண்டவன்.

3-4-9 கண்ணனை மாயன்றன்னைக் கடல் கடைந்தமுதங் கொண்ட

**அண்ணலை அச்சுதனை அனந்தனை அனந்தன்றன்மேல்
நண்ணி நன்குறைகின்றானை ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த மாலை
எண்ணுமாறறிய மாட்டேன் யாவையும் யவரும் தானே**

பொருள் - அனைத்துவிதமான அசேதநங்கள் மற்றும் சேதநங்கள் ஆகிய அனைத்தும் தானே என்று உள்ளவன்; இவ்விதம் உள்ளபோதிலும் அடைவதற்கு மிகவும் சுலபமானவன்; வியக்கவைக்கும் குணங்கள் மூலம் அடையாளம் காண்பிக்கும்படியாக உள்ளவன்; கடலைக் கடைந்து அமிர்தத்தை அளித்த எஜமானன்; அடியார்களை ஒருகாலத்திலும் நழுவவிடாதவன்; எல்லையற்ற ஸ்வரூப வைபவத்தை உடையவன்; அனைத்தும் தனக்குள்ளே அடக்கும்படியான ஆதிசேஷன் மீது நன்கு பொருந்தி கண்வளர்பவன்; தன்னால் காப்பாற்றப்படும் பொருள்களுக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டால் அவற்றைத் தனது வயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றுதல், ஆபத்து நீக்கிய பின்னர் அவற்றை வெளிப்படுத்துதல் என்பதான

வாத்ஸல்யத்தைக் கொண்டவன் - இப்படியாக உள்ள பலவற்றில் எவ்விதம் புகழ்வது என்று நான் அறியமாட்டேன்.

அவதாரிகை - அவனுடைய விபூதி விஸ்தாரங்கள் தனித்தனியே பேசமுடியாது, கார்யகாரண ரூபமான சேதநாசேதநங்கள் அவனுக்கு விபூதியென்று ப்ரயோஜகத்திலே சொல்லலாமித்தனை என்கிறார்.

விளக்கம் - அவனுடைய செல்வங்கள் எங்கும் எதிலும் பரவி நிற்பதால், அவற்றைக் குறித்துத் தனித்தனியாக உரைக்க இயலாது. காரிய காரண வடிவத்தில் உள்ள அனைத்து சேதந அசேதநங்களே அவனுடைய செல்வங்கள் என்று சுருக்கமாக உரைக்கலாம் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கண்ணனை மாயன்றன்னை) “எத்திறம்” என்னவேண்டும்படியான குணசேஷ்டிதங்களை யுடையவனே. (கடல் இத்யாதி) ப்ரயோஜநாந்தர பரரானவர்களுக்கும், உடம்பு நோவக் கடல் கடைந்து அவர்கள் அபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணும் ஸ்வாமியை. (அச்சுதனை) தன்னை ஆச்ரயித்தாரை ஒருநாளும் நழுவவிடாதே ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனாவனை. (அநந்தனை) ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளால் அபரிச்சிந்த னானவனை. (அநந்தன் இத்யாதி) சேஷித்வ காஷ்டையிலே நிற்கையாலே சேஷியானவனையும் விளாக்குலை கொள்ளவல்லனான திருவநந்தாழ்வான் மேலே கிட்டி பிராட்டிமார் திருமுலைத்தடத்தாலும் நெருக்கி எழுப்பவொண்ணாதபடி கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை. (ஞாலமுண்டு உமிழ்ந்த மாலை) ஆபந்நருண்டானால் அப்படுக்கையிலும் பொருந்தாதவனை. (எண்ணுமாறறிய மாட்டேன்) அவனும் விபூதி விஷயமாகப் பரக்கச் சொல்லிக்கொண்டு போரா, “நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே” என்றானிறே; அப்படியே இருவரும் கீழே சிலவற்றைச் சொல்லா, இவனைச் சொல்லும் ப்ரகாரம் அறிகிறிலேன் என்கிறார். ஆனாலும் ப்ரயோஜகத்தில் சொன்னாலோ? என்னில், (யாவையும் யவரும் தானே) சேதநாசேதநங்களடைய ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாயிருக்குமித்தனை.

விளக்கம் - (கண்ணனை மாயன் தன்னை) - திருவாய்மொழி (1-3-1) - எத்திறம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வியந்து உரைக்கலாம்படியான குணங்கள் கொண்டவனை. (கடல் இதயாதி) - இவனை விரும்பாமல் மற்ற பலனை எதிர்பார்த்தவர்களுக்கும் கூடத் தனது திருமேனி நோகும்படியாகத் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து, அவர்கள் விரும்பிய அனைத்தையும் நிறைவேற்றிக் கொடுக்கும் ஸர்வேச்வரனை. (அச்சுதனை) - தன்னையே அண்டியபடி உள்ளவர்களை ஒருநாளும் கைவிடாதபடி காப்பாற்றும் தன்மை கொண்டவனை. (அநந்தனை) - ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், செல்வம் ஆகிய அனைத்தாலும் அளவிட இயலாதபடி உள்ளவனை. எல்லையற்ற அடிமைத்தன்மைகளைக் கொண்டுள்ளதன் காரணமாகத் தனது எஜமானனைத் தன் மீது மயக்கம் கொள்ளும்படியாகச் செய்யும் ஆதிசேஷன் மீது சயனித்து; பிராட்டிமார்கள் தங்களுடைய ஸ்தநங்கள் கொண்டு நெருக்கினாலும் எழுப்ப இயலாதபடி கண்வளர்பவனை. (ஞாலம் உண்டு உமிழ்ந்த மாலை) - இவ்விதம் அவர்கள் முயன்றாலும் எழுப்ப இயலாதபடி உள்ள அவன், ஆபத்துக்கு உள்ளானவர்கள் யாரும் தென்பட்டால், அந்தப் படுக்கையில் ஒரு நொடி கூடப் பொருந்தாமல் உள்ளவன். (எண்ணுமாறு அறியமாட்டேன்) - கீதையில் அவன் தனது செல்வங்களைக் குறித்து விரிவாக உரைத்தபடி இருந்தான்; ஒரு கட்டத்தில் அவன், (10-19) - நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே - எனது செல்வத்தின் விரிவுக்கு ஒரு எல்லை இல்லை - என்று கூறிவிட்டான். இது போன்றே நம்மாழ்வாரும் இவனுடைய பல செல்வங்களை இதுவரை உரைத்து வந்த பின்னர், “இவனைக் குறித்து மேலும் உரைக்கும் வழி அறியமாட்டேன்” என்றார். “ஆனாலும் சுருக்கமாக உரைக்கலாம் அல்லவோ?” என்று சிலர் கேட்க, (யாவையும் யவரும் தானே) - அனைத்து சேதநங்கள், அசேதநங்கள் ஆகியவற்றைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டு, தான் அவற்றின் ஆத்மாவாக உள்ளவன் என்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 62)

57. மற்றொரு பேறுமதியாது அரங்கன் மலரடிக்கு ஆள்

உற்றவரே தனக்கு உற்றவராக் கொள்ளும் உத்தமனை
நல்தவர் போற்றும் இராமானுசனை இந்நானிலத்தே
பெற்றனன் பெற்றபின் மற்றறியேன் ஒரு பேதைமையே

விளக்கவுரை – வேறு எந்தவிதமான தேவதைகளையும் அணுகாமல், அவை மூலம் பெறும் பயன்கள் எதனையும் விரும்பாமல், திருவரங்கத்தை தான் வாசம் செய்யும் இருப்பிடமாகக் கொண்ட பெரியபெருமானின் திருவடிகளை மட்டுமே சிலர் அண்டியபடி உள்ளனர். இப்படிப்பட்டவர்களை தனது அனைத்து விதமான உறவினர்கள் என்று கொள்ளும் உத்தமராக எம்பெருமானார் உள்ளார். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாரை அறிவில் சிறந்தவர்கள் – ஸ்ரீமாந் அவிரபூத் பூமெள ராமானுஜ திவாகர்., ராமானுஜபத அம்போஜ ஸமாச்சரயண சாலிந்., ஸத்யம் ஸத்யம் புந்: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு, ஜயதி லக்ஷ்மணோயம் முனி: வாழி யதிராசன் வாழி யதிராசன் – என்று பலவாறு போற்றியபடி உள்ளனர். இந்த எம்பெருமானாரை, இருள் தரு மா ஞாலம் என்றுள்ள இந்த உலகத்தின் நான் அண்டினேன். இவ்விதமாக அவரை அடைந்த பின்னர், எனது அறியாமை அனைத்தும் எங்கு சென்றது என்பதை நான் அறியவில்லை.

அவதாரிகை – “இனியென் வாக்குரையாது என் மநம் நிணையாது மற்றொன்றையே” என்றீர்; “இருள் தரும் மா ஞாலத்திலே” இந்நாளிலே இந்த நியமம் நிலை நிற்குமோ, “சஞ்சலம் ஹி மந:” என்று மநஸ்ஸு ஒரு விஷயத்தில்

தானே ஸர்வகாலமும் நிற்கமாட்டாதினே; ஆகையாலே மற்றொரு காலத்திலே மனஸ்ஸு வ்யபிசரித்து அஞ்ஞாந்தை விளைத்தாலோ என்று ஆசேஷித்தவர்களைக் குறித்து, “நீங்கள் சொன்னதே ஸத்யம். ஆகிலும் நான் கீழே இழந்து போன நாள் போலேயன்று இந்நாள், இப்போது தந்தாமுடைய பரமைகாந்த்யத்தாலே ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய பரம போக்யமான திருவடிகளுக்கு அடிமைப்படுகையே பரமபுருஷார்த்தமென்று அத்யவஸித்திருக்கு மவர்களையே தமக்கு பந்துபூதராக அங்கீகரித்துக்கொண்டு, ப்ரபந்ந குலோத்தேச்யராய் ஸர்வதபஸ்ஸுக்களிலும் வைத்துக்கொண்டு விலக்ஷண தபஸ்ஸான சரணாகதி தர்மத்திலே நிஷ்டரானவர்கள் தம்முடைய வைபவத்தைச் சொல்லிப் புகழும்படியான எம்பெருமானாரை இந்த லோகத்திலே லபித்தேன்; ஆனபின்பு, ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகமின்றிக்கே கண்டதொன்றை விரும்பக் கடவதான அஞ்ஞாநமானது என்னிடத்திலே சேரக்கண்டிலேனென்கிறார்.

விளக்கம் – திருவரங்கத்தமுதனாரிடம் சிலர், “நீவிர் கடந்த பாசுரத்தில் - இனியென் வாக்குரையாது என் மநம் நினையாது மற்றொன்றையே - என்று உரைத்தீர்கள். ஆனால் திருவாய்மொழி (10-6-1) – இருள் தருமா ஞாலம் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள இந்த உலகத்தில், இந்தக் கலிகாலத்தில், இப்படி ஒரு உறுதியானது நிலையாக நிற்குமோ? கீதை (6-34) – சஞ்சலம் ஹி மந: - மனம் நிலையாக நிற்காமல் அலைந்தபடி உள்ளதாகும் - என்பதற்கு ஏற்ப மனம் என்பது ஒரு விஷயத்தில் எப்போதும் நிலையாக இருக்காது அல்லவோ? ஆகவே வேறு ஒரு காலகட்டத்தில் உம்முடைய மனம் வேறு விஷயத்தில் திரும்பிச் சென்று உமக்கு அறியாமையை ஏற்படுத்தினால் என்ன செய்வீர்?”, என்று கேட்டனர். அவர்களிடம், “நீங்கள் உரைப்பது உண்மையே ஆகும். ஆனால் இதுவரை நான் கழித்த நாட்கள் போன்று அல்லாமல், இந்த நாட்களில் தங்களுடைய பரமைகாந்தித் தன்மையால் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய மிகவும் இனிமையான திருவடிகளுக்கு அடிமைப்படுதல் என்பதை மட்டுமே மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தம் என்று ஈடுபட்டுள்ளவர்களை மட்டுமே தனது உறவினர்களாக ஏற்றுக்கொண்டு, ப்ரபந்ந குலத்தில் மட்டுமே தனது குறிக்கோளைக் கொண்டவராக இருந்து, அனைத்துவிதமான தவங்களிலும் மேன்மையான தவமாக உள்ள சரணாகதி தர்மத்தில் நிலைநிற்பவர்கள் அனைவரும் தனது வைபவத்தைக் கூறி புகழும்படியாக உள்ள எம்பெருமானாரை

அண்டியுள்ளேன். இவ்விதம் நான் செய்த பின்னர், அடையவேண்டியது எது அடையவேண்டாதது எது என்று பிரித்து அறியக்கூடிய ஞானம் இன்றி, காண்பவை அனைத்தையும் விரும்புவதான அறியாமை என்னிடம் வராது”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (மற்றொரு பேறுமதியாது) – “ந மாம் துஷ்க்ருதிநோ மூடா: ப்ரபத்யந்தே நராதமா: மாயயாபஹ்ருத ஜ்ஞாநா ஆஸுரம் பாவமாச்சரிதா:”, “கலௌ ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வஸ்ரஷ்டாரம் ஈச்வரம் நார்ச்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷாண்டோபஹதா ஜநா:”, “காமை: தை: தை: ஹ்ருத ஜ்ஞாநா: ப்ரபத்யந்தே அந்யதேவதா:” என்று நிஷேதித்தபடியே ஸத்துக்களுடைய உபதேசாதிகளாலே தெளிந்துகொண்டு, “அநந்யாச்சிந்தயந்தோ மாம்”, “வ்யவஸாயாத்மிகா புத்திர் ஏகேஹ குருநந்தந”, “மயி சாநந்ய யோகேந பக்திர் அவ்யபிசாரிணீ” என்கிறபடியே ததேக நிஷ்டராய், “ஏகாந்தீது விநிச்சித்ய தேவதா விஷ்யாந்தரை: பக்த்யுபாயம் ஸமம் க்ருஷ்ண ப்ராப்தௌ க்ருஷ்ணைக ஸாதந:” என்னும்படி தேவதாந்தர மந்த்ராந்தர ப்ரயோஜநாந்தரங்களை ஸ்மரியாத பாரமைகாந்த்யத்தாலே. மதிக்கை – விரும்புகை.

விளக்கம் – (மற்றொரு பேறுமதியாது) - கீதை (7-15) – ந மாம் துஷ்க்ருதிநோ மூடா: ப்ரபத்யந்தே நராதமா: மாயயாபஹ்ருத ஜ்ஞாநா ஆஸுரம் பாவமாச்சரிதா: - இந்த உலகில் உள்ள மூடர்கள், பாபங்கள் செய்பவர்கள், அழிக்கப்பட்ட அறிவு உடையவர்கள் ஆகியோர் என்னைச் சரணம் புகுவதில்லை. காரணம், மாயையால் அவர்களுடைய அறிவு அழிக்கப்பட்டு, அதனால் அசுரத்தன்மை அடைகிறார்கள் – என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-41) – கலௌ ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வஸ்ரஷ்டாரம் ஈச்வரம் நார்ச்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷாண்டோபஹதா ஜநா: - மைத்ரேயரே! கலியுகத்தில், இந்த ஜகத்தின் நாதனும், எங்கும் நிறைந்திருப்பவனும், எல்லாரையும் படைத்தவனும் ஈச்வரன் என்ற பெயரை உடையவனும் ஆகிய மஹாவிஷ்ணுவை, பாஷண்டிகளால் கெடுக்கப்பட்ட மக்கள் வழிபடுவதில்லை – என்றும், கீதை (7-20) – காமை: தை: தை: ஹ்ருத ஜ்ஞாநா: ப்ரபத்யந்தே அந்யதேவதா: - பலவிதமான காமங்கள் காரணமாக இந்த உலகில் உள்ள பலரும் தங்களது ஞானம் அபகரிக்கப்பட்டவர்களாக, (என்னை அல்லாமல்)

மற்ற தேவதைகளை ஆராதிக்கிறார்கள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப விலக்கப்பட்டவற்றைத் தெரிந்து கொண்டு, ஸாதுக்களுடைய உபதேசங்கள் மூலம் மனமும் அறிவும் ஒளியும் பெற்று, கீதை (7-22) - அநந்யாச்சிந்தயந்தோ மாம் - மற்ற சிந்தனை எதிலும் நாட்டல் இல்லாமல் - என்றும், கீதை (2-41) - வ்யவஸாயாத்மிகா புத்திர் ஏகேஹ குருநந்தந - அர்ஜுனா! சாஸ்திரங்கள் கூறும் அனைத்து வகையான கர்மங்களும் இயற்றப்படும்போது, ஒரே சிந்தனையுடன் ஒரே குறிக்கோளுடன் மட்டுமே புத்தி காணப்படுகிறது - என்றும், கீதை (13-10) - மயி சாநந்ய யோகேந பக்திர் அவ்யபிசாரிணீ - என்னைத் தவிர வேறு எதனையும் சிந்திக்காக யோகத்தின் மூலம், மாறாத பக்தி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே சிந்தையில் நிலைநிறுத்தியபடி உள்ளவராக, ப்ருஹத் உபநிஷத் - ஏகாந்தீது விநிச்சித்ய தேவதா விஷயாந்தரை: பக்தியுபாயம் ஸமம் க்ருஷ்ண ப்ராப்தௌ க்ருஷ்ணைகஸாதந: - பரமைகாந்தி ஒருவன் கண்ணனை மட்டுமே உபாயமாகக் கொண்டிருக்கக்கூடும். அப்படிப்பட்ட அவன் அந்த க்ருஷ்ணனை அடையும் விஷயத்தில் மற்ற தேவதைகளைத் தனது ஐந்து புலன்களால் அடையப்படும் இன்பங்களுக்குச் சமமாக வைத்து (அதாவது ஒதுக்கி), பக்தி என்னும் உபாயத்தைக் கைக்கொள்வானாக - என்பதற்கு ஏற்ப மற்ற தேவதைகளையும், மற்ற மந்த்ரங்களையும், மற்ற பலன்களையும் எண்ணிப் பார்க்காத பரமைகாந்தித் தன்மையால்.

வ்யாக்யானம் - (அரங்கன் மலரடிக்கு) “ரங்கம் ரங்கம் இதி ப்ருயாத் யோஜநாநாம் சதைரபி முச்யதே ஸர்வபாபேப்யோ விஷ்ணுலோகம் ஸ கச்சதி”, “இதம் ஸ்ரீரங்கம் த்யஜதாமிஹாங்கம்” என்னும்படி ப்ரஸித்த தமமான ஸ்ரீரங்கநகரத்தைத் தனக்கு இருப்பிடமாகவுடையனாய் அதுவே நிரூபகமாய்படி எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய “ஸர்வே வேதா யத் பதமாமநந்தி”, “விஷ்ணோ: பதே பதமே மத்வ உத்ஸ:”, “கதாபுநச் சங்கரதாங்க கல்பக த்வஜ அரவிந்த அங்குச வஜ்ரலாஞ்சநம் த்ரிவிக்ரம த்வத் சரணாம்புஜ த்வயம் மதீய மூர்த்தாநம் அலங்கரிஷ்யதி”, “கதாஹம் பகவத் பாதாம்புஜ த்வயம் சிரஸா ஸங்க்ரஹிஷ்யாமி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேதாந்த வாக்ய ஸர்வஸ்வமாய், நித்ய நிரதிசய போக்யமாய், ஸர்வ லக்ஷணோ பேதமாய், அத்யந்த ப்ரார்த்தநீயமாய், புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமாய், ஸேவித்தவர்களை அநந்யார்ஹராய்படி பண்ணக்கடவதான திருவடிகளுக்கு.

விளக்கம் - (அரங்கன் மலரடிக்கு) - ரங்கம் ரங்கம் இதி ப்ருயாத் யோஜநாநாம் சதைரபி முச்யதே ஸர்வபாபேயோ விஷ்ணுலோகம் ஸ கச்சதி - “ரங்கம் ரங்கம்” என்று உச்சரித்தபடி உள்ள இடத்திலிருந்து நூறு யோஜனை பரப்பளவில் உள்ளவர்கள் கூட தங்களுடைய பாபங்கள் அனைத்தும் நீங்கப்பெற்று பரமபதம் செல்வர் - என்றும், ஆதிசங்கரரின் ஸ்ரீரங்கநாத அஷ்டகம் - இதம் ஸ்ரீரங்கம் த்யஜதாமிஹாங்கம் - இந்த ஸ்ரீரங்கத்தில் தங்களுடைய சரீரத்தை விட்டவர்கள் (மீண்டும் திரும்புவதில்லை) - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைவருக்கும் அறிந்த இடமான திருவரங்கத்தைத் தனது இருப்பிடமாகக் கொண்டவனும், அந்தத் திருவரங்கத்தைக் கொண்டு மட்டுமே தன்னை அறியலாம்படி உள்ளவனும் ஆகிய ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய. ஸர்வே வேதா யத் பதமாமநந்தி - அனைத்து வேதங்களும் எந்தப் பரம்பொருளிடம் ஒருமுகமாக ஆகின்றனவோ - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுஸூக்தம் (3) - விஷ்ணோ: பதே பதமே மத்வ உத்ஸ: - விஷ்ணுவின் உயர்ந்த திருவடியில் அமிர்த தேன் பெருகும் இடத்தை அடைவேனாக - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (32) - கதாபுநச் சங்கரதாங்க கல்பக த்வஜ அரவிந்த அங்குச வஜ்ரலாஞ்சநம் த்ரிவிக்ரம த்வத் சரணாம்புஜ த்வயம் மதீய மூர்த்தாநம் அலங்கரிஷ்யதி - மூன்று அடிகள் கொண்டு இந்த உலகங்களை அளந்தவனே! சங்கு, சக்கரம், கற்பகவ்ருசஷம், கொடி, தாமரை, அங்குசம், வஜ்ராயுதம் ஆகியவற்றை அடையாளங்களாகக் கொண்ட உன்னுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகள் இரண்டும் எனது தலையை எப்போது அலங்கரிக்கப் போகின்றன - என்றும், கதாஹம் பகவத் பாதாம்புஜ த்வயம் சிரஸா ஸங்க்ரஹிஷ்யாமி - பகவானின் தாமரை போன்ற இரண்டு திருவடிகளை நான் என்று எனது தலையில் ஏற்கப்போகிறேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப வேதாந்த வாக்கியங்களுக்கு அனைத்துவிதமான செல்வமாகவும், எப்போதும் எல்லையற்ற இன்பம் உள்ளதாகவும், அனைத்தையும் விட வேறுபட்ட மேன்மை உள்ளதாகவும், எல்லை இல்லாதபடி வேண்டத்தக்கதும், மலர்களைக் காட்டிலும் மென்மை உடையதும், தன்னை வணங்கியவர்களை வேறு எதனையும் நாடாமல் தன்னை மட்டுமே அண்டி நிற்கும்படிச் செய்வதும் ஆகிய திருவடிகளுக்கு.

வ்யாக்யானம் - (ஆளுற்றவரே) “தாலோஹம் வாஸுதேவஸ்ய”, “லக்ஷ்மீபர்த்துர் நரஹரிதநோர் தாஸ தாஸஸ்ய தாஸ:”, “பொன்னாழிக்கை என்னம்மான்

நீக்கமில்லா அடியார்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே வழுவிலா வடிமைகளில் அந்வயித்து, “முகில்வண்ணன் அடியை அடைந்து அருள் சூடி உய்ந்தவன்”, “ஆதலால் வந்து உன் அடியிணை அடைந்தேன் அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே” என்றும் அதுவே பரமபுருஷார்த்த மென்றதயவஸித்திருக்கிற பராங்குச பரகாலாதிகளே. (தனக்குற்றவராகக் கொள்ளும்) “பாந்தவா விஷ்ணு பக்தாச்ச”, “மாதா பிதா யுவதய: தநயா விபூதிஸ் ஸர்வம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே மாதா பித்ரு ப்ர்ப்ருதியான ஸர்வவித பந்துக்களாக அநுஸந்தித்திருக்குமவராய். (உத்தமனை) கீழ்ச் சொன்ன அதிகாரிகளினெல்லாரிலும் வைத்துக் கொண்டு உத்தமாதிகாரியாய். ஆசார்யராயென்றபடி.

விளக்கம் - (ஆளுற்றவரே) - நாரதீய புராணம் - தாலோஹம் வாஸுதேவஸ்ய - வாஸுதேவனுடைய அடிமை நான் - என்றும், லக்ஷ்மீபர்த்துர் நரஹரிதநோர் தாஸ தாஸஸ்ய தாஸ: - மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனான நரஸிம்ஹனுடைய அடிமைக்கு அடிமையாக உள்ளவர்களுக்கு நான் அடிமை - என்றும், திருவாய்மொழி (8-10-10) - பொன்னாழிக்கை என்னம்மான் நீக்கமில்லா அடியார் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களிலும் எப்போதும் மாறாதபடி நின்று, திருவாய்மொழி (7-2-11) - முகில்வண்ணன் அடியை அடைந்து அருள் சூடி உய்ந்தவன் - என்றும், பெரியதிருமொழி (5-8-7) - ஆதலால் வந்து உன் அடியிணை அடைந்தேன் அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இதுவே மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தம் என்று ஈடுபட்டு நிற்கின்ற நம்மாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் போன்றவர்கள் மட்டுமே, (தனக்கு உற்றவராகக் கொள்ளும்) - பாந்தவா விஷ்ணு பக்தாச்ச - விஷ்ணு பக்தர்களே உறவினர்கள் - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (5) - மாதா பிதா யுவதய: தநயா விபூதிஸ் ஸர்வம் - தாய், தந்தை, மாதர், மக்கள், செல்வம், மற்றுமுள்ள அனைத்தும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தாய், தந்தை, அனைத்துவிதமான உறவு என்று எண்ணியபடி உள்ளவர். (உத்தமனை) - மேலே கூறப்பட்ட பலவிதமான ப்ரபந்நர்களைக் காட்டிலும் மிகவும் உயர்ந்த உத்தமர், ஆசார்யனாக உள்ளவர்.

வ்யாக்யானம் – (நற்றவர் போற்றும்) தவம் – தபஸ்ஸு. நல்தவம் - விலக்ஷணமான தபஸ்ஸு. “தஸ்மாந் ந்யாஸம் ஏஷாம் தபஸாம் அதிரிக்தம் ஆஹு:” என்றும், “ஸத்கர்மநிரதா: சுத்தா: ஸாங்க்யயோக விதஸ்ததா நார்ஹந்தி சரணஸ்தஸ்ய கலாம் கோடிதமீமபி” என்றும் ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளாலே ப்ரசம்ஸிக்கப்பட்டதாய், அர்ஜுனனுக்கு மோக்ஷோபாயங்களை உபதேசிக்குமிடத்தில் முந்துற முன்னம் கர்மயோக ஜ்ஞாநயோக பக்தியோக அவதார ரஹஸ்ய புருஷோத்தமவித்யா நாமஸங்கீர்த்தன ரூப இதரோபாயங்களை உபதேசித்தவாறே அவற்றைக் கேட்டு சோகாவிஷ்டனானவனைக் குறித்து அவனுடைய சோகாபநோதநார்த்தமாக உபதேசிக்கப்பட்ட அர்த்தமாய், அத ஏவ ஸூசகமாய், அவிளம்ப்ய பலப்ரதமாய் ,ஸ்வரூபாநுரூபமாய், அத்யந்த விலக்ஷணமான சரணாகதி தர்மத்திலே அத்யபிநிவிஷ்டரான ஆழ்வான், ஆண்டான், பிள்ளான், எம்பார் கிடாம்பியாச்சான் முதலான முதலிகளையும் லோகத்தாரையும் உத்தரிப்பிக்கைக்காக அவதரித்தவருடைய வைபவத்தையறிந்து, “ந சேத் ராமாநுஜேத் யேஷா சதுரா சதுரக்ஷீ காமவஸ்தாம் ப்ரபத்யந்தே ஜந்தவோ ஹந்த மாத்ருச:” என்றும், “புண்யாம்போஜ விகாஸாய பாபத்வாந்தக்ஷயாயச ஸ்ரீமாந் ஆவிரபூத் பூமெள ராமாநுஜ திவாகர:” என்றும், “த்ருணீ க்ருத விரிஞ்சாதி நிரங்குச நியூதய: ராமாநுஜ பதாம்போஜ ஸமாச்ரயண சாலிந:” என்றும், “ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ் ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்க்ரு: ஸ ஏவ ஸர்வலோகாநாம் உத்தர்தா நாத்ர ஸம்சய:” என்றும், “குத்ருஷ்டி குஹநா முகே நிபதத: பரப்ரஹ்மண: கர க்ரஹ விசக்ஷணோ ஜயதி லக்ஷ்மண: அயம் முநி:” என்றும், “ச்ருத்யக்ர வேத்ய நிஜ திவ்ய குணஸ்வரூப: ப்ரத்யக்ஷதாம் உபகத: இஹ ரங்கராஜ: வச்சய: ஸதா பவதி தே யதிராஜ தஸ்மாந் சக்த: ஸ்வகீய ஜந பாப விமோசநே த்வம்” என்றும், “வாழி எதிராசன் வாழி எதிராசன்” என்றும் சொல்லிப் புகழும்படி எழுந்தருளியிருக்கிற.

விளக்கம் – (நற்றவர் போற்றும்) - தவம் என்றால் தபஸ். நல்தவம் என்றால் மிகவும் மேன்மையான தபஸ். தைத்திரீய உபநிஷத் - தஸ்மாந் ந்யாஸம் ஏஷாம் தபஸாம் அதிரிக்தம் ஆஹு: - தவங்களைக் காட்டிலும் ந்யாஸம் (ப்ரபத்தி) மிகவும் உயர்ந்தது - என்றும், லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் (17-63) - ஸத்கர்மநிரதா: சுத்தா: ஸாங்க்யயோக விதஸ்ததா நார்ஹந்தி சரணஸ்தஸ்ய கலாம் கோடிதமீமபி - தூயகர்மங்களை மட்டுமே செய்பவன், ஸாங்க்யம் மற்றும் யோகம் ஆகியவற்றை இயற்றுபவன் ஆகியோரை, இவ்விதம் என்னைச் சரணம் அடைந்தவனில்

கோடியில் ஒரு பங்கு கூட ஒப்பு நோக்க இயலாது - என்றும் ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதிகளில் கொண்டாடப்பட்டதாகவும்; அர்ஜுனனுக்கு மோக்ஷத்திற்கான உபாயத்தினை உபதேசம் செய்வதற்கு முன்பாக, கர்மயோகம் - ஞானயோகம் - பக்தியோகம் - தனது அவதாரத்தின் பின்னணி - புருஷோத்தம வித்யை - நாம ஸங்கீர்த்தனம் போன்ற பல ரூபங்களில் உள்ள மற்ற உபதேசங்கள் செய்யப்பட்டபோதிலும் அவனுடைய மனக்குழப்பம் மாறாமல் இருந்ததால் அதனை மாற்றும் விதத்தில் உபதேசம் செய்யப்பட்ட ஆழ்பொருளைக் கொண்டதும்; இதனால் எல்லையற்ற சுகமானதும்; தாமதம் ஆகாமல் விரைந்து பலன் தரவல்லதும்; ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதும்; மிகவும் மேன்மையாக உள்ளதும் ஆகிய சரணாகதி. இத்தகைய சரணாகதி தர்மத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர்களாகிய கூரத்தாழ்வான், முதலியாண்டான், திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான், எம்பார், கிடாம்பியாச்சான் போன்ற சிஷ்யர்களையும் இந்த உலகில் உள்ள மற்ற அனைவரையும் கரை சேர்ப்பதற்காக அவதரித்த எம்பெருமானாருடைய வைபவத்தை நன்றாக அறிந்த கொண்டு. அதன் காரணமாகப் பலரும், ந சேத் ராமாநுஜேத் யேஷா சதுரா சதுரக்ஷரீ காமவஸ்த்தாம் ப்ரபத்யந்தே ஜந்தவோ ஹந்த மாத்ருச: - “ராமாநுஜ” என்னும் நான்கு எழுத்துகள் கொண்ட மந்த்ரம் இல்லை என்றால், புழு போன்ற அற்பனாகிய என் போன்றவர்களுடைய கதி என்னவாயிருக்கும் - என்றும், புண்யாம்போஜ விகாஸாய பாபத்வாந்தக்ஷயாயச ஸ்ரீமாந் ஆவிரபூத் பூமௌ ராமாநுஜ திவாகர: - இராமாநுஜர் என்னும் சூரியம் உதிக்கும்போது, பாபம் என்னும் இருள் நீங்கி, புண்ணியம் என்னும் தாமரை மலர்கிறது - என்றும், த்ருணீ க்ருத விரிஞ்சாதி நிரங்குச நியூதய: ராமாநுஜ பதாம்போஜ ஸமாச்ரயண சாலிந: - எம்பெருமானாருடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளை அண்டி நிற்பவர்கள், நான்முகன் முதலான பட்டங்களைக் கூட அற்பமாகவே எண்ணுவர் - என்றும், ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ் ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு: ஸ ஏவ ஸர்வலோகாநாம் உத்தர்தா நாத்ர ஸம்சய: - “யதிராஜராகிய எம்பெருமானாரே இந்த உலகின் குரு என்பது ஸத்யம்” என்று கைகளை உயர்த்தி மூன்றுமுறை கூறுகிறேன்; அவரே இந்த உலகை உயர்த்த வந்தவர் என்பதில் ஐயம் இல்லை - என்றும், யதிராஜ ஸப்ததி (38) - குத்ருஷ்டி குஹநா முகே நிபதத: பரப்ரஹ்மண: கர க்ரஹ விசக்ஷணோ ஜயதி லக்ஷ்மண: அயம் முநி: - பரப்ரஹ்மமானது மாயாவாதிகளின் வாதங்களில் சிக்குண்டது. இவை அனைத்தையும் நீக்கி, பரப்ரஹ்மத்தை மிகவும்

எளிதாக உயர்த்த வல்லவராக உள்ள இராமாநுஜர், அனைவரிலும் மேம்பட்டவராகவே உள்ளார் -என்றும், யதிராஜ விம்சதி (17) - ச்ருத்யக்ர வேத்ய நிஜ திவ்ய குணஸ்வரூப: ப்ரத்யக்ஷதாம் உபகத: இஹ ரங்கராஜ: வச்ய: ஸதா பவதி தே யதிராஜ தஸ்மாத் சக்த: ஸ்வகீய ஜந பாப விமோசநே த்வம் - யதிகளின் தலைவனே! வேதங்கள், வேதாந்தங்கள் போன்ற அனைத்தாலும் போற்றப்படுபவனாகவும், திவ்யமான எழிலுடனும், உயர்ந்த திருக்கல்யாண குணங்களுடனும் ஸ்ரீரங்கத்தின் சக்ரவர்த்தியாக ஸ்ரீரங்கநாதன் உள்ளான். இத்தனை வல்லமை கொண்டவனாக உள்ளபோதிலும் அவன் உனக்கு வசப்பட்டவனாகவே உள்ளான். ஆகவே நீ மட்டுமே எனது பாவங்களைப் போக்கி, நற்கதி அருள இயலும் (ஸ்ரீரங்கநாதனால் நேரடியாக இயலாது என்றார்) - என்றும், ஆர்த்தி ப்ரபந்தம் (1) - வாழி எதிராசன் வாழி எதிராசன் - என்றும் பலவிதமாக உரைத்துப் புகழும்படியாக எழுந்தருளியுள்ள.

வ்யாக்யானம் - (இராமானுசனை) - எம்பெருமானாரை. (இந்நானிலத்தே) - “இருள் தருமா ஞால”த்திலே. (பெற்றனன்) ஆச்ரயித்தேன். நிழலும் நீருமில்லாத மருகாந்தரத்திலே தண்ணீர்ப்பந்தல் பெற்றவன் ஹ்ருஷ்டனாமாப்போலே இந்த லோக ஸ்வபாவத்தை யழிய மாறி என்னை உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் விஷயத்தைப் பெற்றேனென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார் காணும். (பெற்ற பின் மற்றறியேனொரு பேதைமையே) எம்பெருமானாரை ஆச்ரயித்த பின்பு, முன்பு அநாதிகாலமே தொடங்கி ஆவிர்ப்பூதமாயிருக்கிற என்னுடைய தேஹாத்ம ப்ரமமும், ஸ்வ ஸ்வாதந்தர்ய ப்ரமமும், அந்ய சேஷத்வ ப்ரமமும், அநுபாயே உபாயத்வ ப்ரமமும் எங்கே சென்றற்றது, கண்டிலேன். (மற்றறியேனொரு பேதைமையே) அஜ்ஞானமானது மநஸ்ஸுக்குத் தோற்றுகிறதில்லை; ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்படுகிறதில்லை. ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகம் பண்ணாதே கண்டதொன்றிலே மேல் விழுந்து மண்டுகைக்குறுப்பான அஜ்ஞானம் வாஸநையோடே போய்த்தென்றபடி. “த்யஜ பட தூரதனே தாநபாபாந்” என்றாப்போலே அஜ்ஞானமடங்கலும் தூரதோ நிரஸ்தமென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (இராமானுசனை) - எம்பெருமானாரை. (இந்நானிலத்தே) - திருவாய்மொழி (10-6-1) - இருள் தருமா ஞாலம் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள இந்தப் பூமியில். (பெற்றனன்) - அண்டி நின்றேன். நிழலும் நீரும் இல்லாத பாலைவனத்தில், தண்ணீர்ப்பந்தல் கிடைக்கப் பெற்ற ஒருவன் மகிழ்வது போன்று,

இந்த உலகில் உள்ள மற்றவர்களிடம் காணப்படும் தன்மைகள் என்னிடமிருந்து அழியும்படியாக என்னை மாற்றி, என்னைக் கரை சேர்க்கவல்ல பொருளை நான் பெற்றேன் என்று மகிழ்கிறார். (பெற்ற பின் மற்றறியேனொரு பேதைமையே) - இப்படியாக எம்பெருமானாரை அடைந்த பின்னர், எல்லையற்ற காலமாக என்னில் ஏற்பட்டதான சரீரமே என் ஆத்மா என்ற மயக்கம், நான் சுதந்திரமானவன் என்ற மயக்கம், நான் மற்றவர்களுக்கு வசப்பட்டவன் என்ற மயக்கம், உபாயம் அல்லாதவற்றை உபாயம் என்று எண்ணும் மயக்கம் ஆகிய அனைத்தும் எங்கு சென்று முடிந்தன என்று அறியவில்லை. (மற்றறியேன் ஒரு பேதைமையே) - அறியாமை என்பது எனது மனதில் அதன் பின்னர் வெளிப்படவில்லை; அதனை எனது கண்களாலும் காண இயலவில்லை. எது அடையத்தக்கது, எது அடையத்தகாதது என்பதான பிரித்து அறியும் ஞானம் இல்லாமல், காண்பவை அனைத்தையும் ஏற்கின்ற நிலைக்கு அடிப்படையான அறியாமை என்பது என்னில் அடியுடன் அகன்றுவிட்டது. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (3-7-15) - த்யஜ பட தூரதனே தாநபாபாந் - (யம)தூதனே! பாபம் அற்ற அவர்களை விட்டு தூரமாகச் செல்வாயாக - என்பது போன்று, அறியாமை விலகியவுடன், தாழ்ந்த விஷயங்கள் அனைத்தும் நீக்கப்பட்டன என்று கருத்து.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்